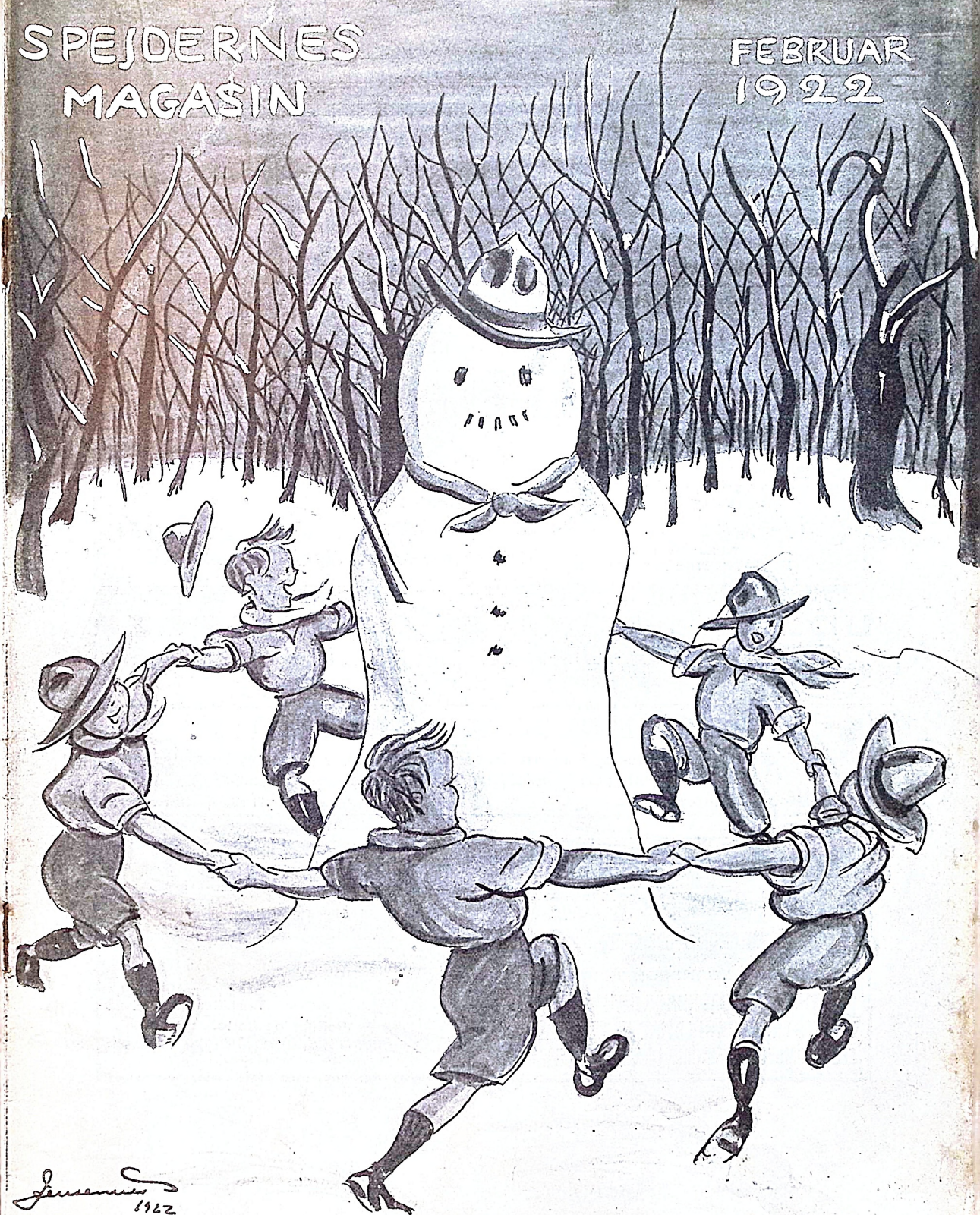

ERHVERVS-BANKEN
 FREDERIKSBERGGADE 3
 KØBENHAVN B.
 FOR HANDEL, HAANDVÆRK, LANDBRUG & GRUNDEJERE
 TELEFON: 7347 — 7348 — 7349
 STATSTELEFON 433
 Filial: Gothersgade 18. Tlf. 5009 — 12686
 Renten af Indlaan 1—3. Maaneders Opsigelse **5%** p. a.
 „ Check-Konto **4%**
 „ Folio **3%**

H. HALM Ø E
 Telte fra 27 Krøner pr. Slik syet af prima amerikansk Army Duck.
 De bedste og derfor de billigste.
 Køb intet Telt, uden at have set mine forskellige Telte opstillede i
Cort Adelsersgade 8.
 Telefon: Byen 6762.
 KØBENHAVN K.

Spejdere! Giv Agt!

Motorstof
 „P A S M A“ er
 anerkendt som
 det bedste, der
 kan fremstilles
 til Friluftsdrag-
 ter. — Stoffet er
 vind- og tildels
 vandtæt.

INDREGISTRERET VAREMÆRKE

I Overens-
 stemmelse med
 Lov af 11 April
 1900 § 3 er Va-
 rete tegnelsen
 „P A S M A“ og
 hosstaaende
 Varemærke
 indregistreret.

Køb Vindjakken

Stoffet er porøst og jern-
 stærkt, det kan vaskes med
 lunket Sæbevand.

Jakken bør stryges 2 à 3
 Gange om Aaret, og bliver
 da som ny.

Vindjakken „Pasma“ er
 Verdens bedste, hygiejniske

og billigste Klmædningsstyk-
 ke. Fans i alle større Manu-
 faktur-, Trikotage-, Sports-
 og Gummivare-Forretninger
 i København og Provinsen.
 Jakken er forsynet med en
 Etiket som ovenstaaende
 indregistrerede Varemærke.

„PASMA“

UDENLANDSKE SPEJDERBØGER

NØRREGADE 18

VOR FRUE BOGLADE

TELEFON 9612

KØBENHAVN K.

POUL HOLM, SILKEGADE 11

Boldspildragter, Løbe- og Svømmedragter, Gymnastikdragter, Brydedragter,
 Spejder-Benklæder, Vindjakker, Strømper, Bælter, Sandaler.

Poul Holm, Telefon 3082.

Leverandør til alle Sportsforeninger.

SKANDINAVISK ASSURANCE

ST. KONGENSGADE 63 (SELSKABETS EJENDOM) KØBENHAVN K.
 AKTIESELSKAB — KR. 3 MILLIONER
 TLF. 2103 STATSTLF. 220 TELEGR.-ADR. SKANDISK

BRAND- DRIFTSTAB- TYVERI- VANDSKADE
 TEGNER AUTOMOBIL-FORSIKRING (STATSANERKENDT)
 MASKIN- SYGE- ULYKKES- ANSVAR-

KRIGS- SØ- & TRANSPORTFORSIKRING

MASKINSKADEFORSIKRING FOR ALLE KØDELANLÆG, KRAFT- OG ARBEJDSMASKINER

DRIFTSTABSFORSIKRING DER DÆKKER DRIFTSTAB FOR- ANLEDIGET AF MASKINSKADE

ELEKTROMOTORFORSIKRING DER YDER FULD ERSTATNING FOR ALLE SKADER SÅLT ET ÅRLIGT EFTERSYN

Musikhuset

„ALLEGRO“

Nørrebrogade 163.

Telef. Taga 163 y.

Falkoneralle 43.
 Telef. Godth. 1143 X.

Violiner og Cello.

Egen Import derfor billigste Priser
 Spejdere indrømmes stor Rabat

SPEJDERNES · MAGASIN VOR · UNGDOM

UDGIVET AF „DET DANSKE SPEJDERKORPS“

REDAKTOR: GUNNAR JØRGENSEN
FREDENSVEJ 61 · CHARLOTTENLUND

VÆR BEREDT

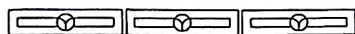

EKSP.: SPEJDERKORPSETS KONTOR
NØRREGADE 15 · TELEFON BYEN 1786

NUMMER 5

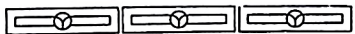
FEBRUAR 1922

6. AARGANG

INDHOLD

Omslagstegning af H. Jensenius.	
Ved Lejrbaalet. Spejderchefen ..	3
En Audiens hos Paven. Bonde....	4
Drengen, som vilde finde Troja..	5
Tretten Aar — H. Buchhave	6
Hvad skal jeg være?	9
Thorvald Ellegaard fortæller.	9
Den nye Spejdersang. Axel Juel...	10
Skøjteløbning	11
En Somandsdaad	12
Kammerater, jeg traf	14
Hvordan jeg blev Spejder	15
Leo Petersens Spejdertegninger..	16
Spejderliv — Gunnar Jørgensen	18
Et Fuglehotel.....	20
Skoleidrætsmærket	20
Blandt katolske Spejdere	21
Hæng i	22
Spejderbilleder	23
Mysteriet i Bankboxen	24
Altmuligmandsopgave	30
Fra Divisionerne.....	31
Forskelligt	32

DEN DANSKE SPEJDERDRENG

SET MED FORSKELLIGE KUNSTNERES ØJNE

I.

Tegneren Jensenius, der flere Gange har glædet Spejderne med sine Bidrag til »Vor Ungdom«, og som har tegnet det morsomme Omslag til dette Nummer, giver ovenfor Udtryk for sin Opfattelse af den danske Spejderdreng. Vi har henvendt os til andre Kunstnere og faaet Løfte om Bidrag. I næste Nummer fortsættes Serien.

Uden Succeschokolade fra Galle & Jessen klarer vi ikke 10 Mils Turen.

C. Schleisner. = Kgl. Hof-Farveri.

Telefon Central 1913.

Musikhus Robert Kleinert,

Christian 9. Gade 7. - København.

Telefon 3432 & 10.971.

Største Udvalg:

Stortrommer,
Spejdertrommer,
Cornet,
Signalhorn,
Trommefløjter,
Signalfløjter.

:: Billigste Priser. ::

Københavns Smørrebrøds Fabrik Vesterbrogade 8,
skrans for Frihedstøtten.
leverer fin Mad og sælger, trods Dyrtiden, 8 Stk. fint belagt Mad for 50 Øre (altsaa godt 6 Øre pr. Stk., og til højere Priser. Butikken aabnes Kl. 5 Morgen og sender Smørrebrød i Byen for 10 Øre pr. Ordre. — Telefon 10259 - 10260.
Torvegade 37. Vesterfælledvej 78.
Ryesgade 129, Hj. af Østerbrogade. Sindshvilevej 5 ved Falkoneralleen.

CHR. H. LEMNITZ

GL. KONGEVEJ 122 (ved Bülowsvej) TELEF. VESTER 4020

FREDERIKSBERG VOKSDUG- OG LINOLEUMFABRIK

Voksdug - Linoleum - Galoscher - Regnfrakker

GRUNDLAGT 1898

*Clichéerne til
Spejdernes Magasin
udføres i*

*Dietrich & Fabers
Cliché Anstalt
København.*

Dybbøvs 11. Telf. 12865.

vandtæt imprægneret
TELTE Telt dug
amerik. Armyduck
J. NIELSEN, Nørrebrogade 32. Tlf. 6631

VED LEIRBAALET

LÆR AT SEJRE

Der var for nogen Tid siden en Redaktør af et Drengeblad, der spurgte mig, hvad jeg syntes danske Drenge skulde lægge sig efter — *At sejre*, svarede jeg.

Hvorfor det? Kan de da ikke det? var der en anden, der spurgte.

Det haaber jeg, sagde jeg — men Sagen er, at der er forfærdelig mange Voksne, der ikke kan; de har aldrig lært sig det, og det skulde nødig gaa Jer paa samme Maade.

Hvorfor kan de ikke?

Fordi de opgiver paa Halvvejen, de støder uformodet paa en eller anden kedelig Vanskelighed — en, der hører med til Opgavens Løsning, og saa vil (I) de ikke mere (siger de).

Jeg kender da mange Folk, der ikke giver op.

Ja, det gør jeg ogsaa — men jeg kender lige saa mange, der gør det, og de er bedrøvelige at se paa (og takket være dem kommer Nationen ingen Vegne).

Der er ogsaa mange, der slet ikke sætter sig noget Maal. De gaar bare og snakker om, at det og det burde være helt anderledes — sure og gnavne er de som Regel — men at tage fat med begge Hænder, saadan at det kunde blive anderledes, det kunde ikke falde dem ind. De er Bandarfolket i Nationen — Samfundets Abekatte.

Men dem, der er flest af, er alligevel Aladdin-Drengene — voksne Drenge, der sidder paa en Trappe og drømmer skønne Drømme og venter paa, at Appel-

sinerne skal komme dumpende ned i deres Turban.

De kommer aldrig — Appelsinerne! Man faar ingenting gratis i denne Verden (meget lidt i ethvert Fald). Der er ingenting, der gaar af sig selv. Men naar Aladdin-Drengene har siddet der tilstrækkelig længe og drejet og drejet paa Ringen, uden at Aanden har vist sig, saa bliver ogsaa de sure, og saa kommer de og fortæller os andre, at der ikke er noget ved denne Verden.

Det er Løgn. Denne Verden er pragtfuld, og det er dem, der ikke er noget ved.

Naa, men hvordan skal man da indrette sig, naar man vil sejre i denne — *pragtfulde* Verden?

Man skal træne sig op til det, akkurat som man træner sig til at sejre i en Fodboldkamp.

Naar man faar en matematisk Opgave, skal man løse den (og lade være med at faa Side-manden til det). Det gør ikke noget, den bliver daarlig løst, blot den bliver løst. (Det er ogsaa ligegyldigt, om Bolden triller ind i Maalet eller suser derind, blot der bliver Maal — men det er morsomt, naar den suser).

Naar man faar Ordre til at trille en Tur med sin lille Søster, saa skal man *trille* med hende og ikke se paa Boghandlervinduer.

Og naar man gaar ud for at ligge i Lejr, saa skal man ligge i Lejr og ikke tage sin Tilflugt til en Lade.

Man skal ogsaa sætte sig nogle Maal.

Man skal sidde paa Trappen og bygge sine Drømmeslotte i de rødmende Aftenskyer — drømme om, hvor vidunderligt det vilde være, hvis der ikke fandtes modbydelige Havnesjovere, der forstyrrede Aftenfreden med deres raa Banden — hvis der ingen syge var — hvis man kunde rykke i Lejr paa denne Tid af Aaret.

Men hvis man bare gaar hjem modløs og nedslaaet over, at der er Havnesjovere, og der er syge, og der *ingen* Lejre er — og at man selv ikke er nogen Engel — ja, saa er det *Nederlagene*, man træner sig til, ikke Sejrene.

Resultatet af Drømmene — skal være de Maal, man sætter sig, og den Omstændighed, at man gaar løs paa dem, at man siger til sig selv,

— at nu vil man til at tage sig selv lidt i Nakken,

— at nu skal det i ethvert Fald være Slut med den fjollede Banden indenfor den Patrulje, man selv tilhører,

— at nu skal der i ethvert Fald gøres ordentlig rent der, hvor 3. Patrulje har noget at sige,

— at nu vil man gaa i Gang med at bygge sin Trop det Vinterblokhuis,

og at man saa gør det.

Hvad det nytter? Og om I da kan gøre Verden anderledes, end den er?

Ja, I kan — og det er Jeres Opgave at gøre det. I er ikke kommet til Verden for at gaa og tage Jer ud.

Der er i dette Øjeblik 800 Spejderpatruljer spredt over hele Landet, og hvis disse bare hver for sig vil tage ordentlig fat — saa vil der komme et Tidspunkt, — hvor der er færre Havnesjovere i Landet,

— hvor der er færre syge, fordi vore Byer er begyndt at blive renere osv.,

— hvor Drenge kan ligge i Lejr ogsaa om Vinteren.

Hvornaar det kommer —? Ja, det maa I om. Det er ganske overladt til Jeres Energi. Det kommer kun an paa det, I er i

Stand til at præstere.

Jo flere Spejdere og jo bedre Spejdere — des lettere vil det gaa.

Men selv om Maalet ikke blev naaet i Jeres Drengenaar, selv om I som Voksne maatte kæmpe videre for at sikre Resultaterne og

for at naa videre frem, saa vil I i det mindste have lært en Ting af disse Patruljekampe — I vil vide, hvad det er at sejre, og I vil kunne gøre det.

Godt Nytaar, Dreng — og god Spejdersport i 1922!

C. Lembcke.

EN AUDIENS HOS PAVEN

Tropsfører Bønde skildrer sit Besøg hos den nylig afdøde Pave, Benedikt XV.

En Schweizergardist i den spragledede maleriske Uniform, som minder om Middelalderens Landsknægte, fælder sin Partisan, men trækker den smilende an, da han ser mit Adgangskort til Vaticanet, hvortil jeg er til-sagt Kl. 12½ for at blive stedet for Hans Hellighed Benedict XV.

Der er mange Trin op ad „Scala regia“, saa maa jeg over en Gaard og igennem en Port med flere Gardister, og saa igen en Portion Trapper, til jeg ender i et Forværelse, hvor en hvidhaaret Lakaj modtager min Hat.

Alt er rødt paa denne Mand undtagen Haaret, et dejligt kirsebær-rødt Liberi, tungt Flojl og knitrende Silke, røde Strømper og røde Sko.

Han anviser Plads i en enorm stor Sal, der straalere af Guld. Her er Plads til flere Hundrede Mennesker, saa vi tyve fylder saa latterlig lidt. Tunge, mørkerøde Gardiner holder det skærende Sollys ude, her er saa behageligt koligt og stille herinde, dobbelt koligt, naar man tænker paa den gløhede Petersplads dernede.

En guldstraalende Kammerherre giver os et Vink. Vi passerer et Udal af Sale og Værelser, alle lige straalende og overdaadige i broget Mar-

mor og Forgyltning med mange Malerier og Kunstsager.

I flere af Salene staar Grupper af Nobelgardens Officerer i funkulende Hjelme med Hestehaler og dragne Palasker, Grenaderer med Bjørneskindschakoer og Artillerister med høje Stovler, en hel lille Hær — „Fangen i Vaticanet“ er godt beskyttet.

Endelig gør vi Holdt i en lille Salon med vinrode Silketapeter og et enkelt Maleri. Vi bliver ordnede i en Halvkreds.

Igennem Vinduerne ser man ud over et Virvar af Tage ned i Haven. Et optrækkende Tordenvejr buldrer løs, og Regnen hamrer mod Ruderne. Først nu faar jeg Lejlighed til at betragte mine Medmennesker. Det er overvejende Damer, sortklædte og med Slør, som Ceremoniellet foreskriver. Herrerne er ligeledes sortklædte. Imellem alt det mørke, lyser min Spejderuniform altfor kraftigt, men Uniform er ogsaa tilladt, hvilket jeg i Forvejen har erkyndiget mig om. En Ceremonimester helt i sort træder frem og melder: „Sua Santità il Papa!“ (Hans Hellighed Paven).

Processionen aabnes af 4 Nobelgardister med dragne Sabler. De går Front mod os og bøjer det ene Knæ. Nogle Kammerherrer følger og derpaa en Del højere Gejslige, hvor-

iblandt et Par Kardinaler i pragtfulde røde Kaaber. Stiltørdigt tripper en lille hvidklædt Skikkelse ind, Kristi Statholder, Apostlen Peters 261. Efterfølger, Jordens mægtigste Fyrste, i hvis Rige Solen aldrig gaar ned.

Vi knæler alle, det fordrer Etiketten.

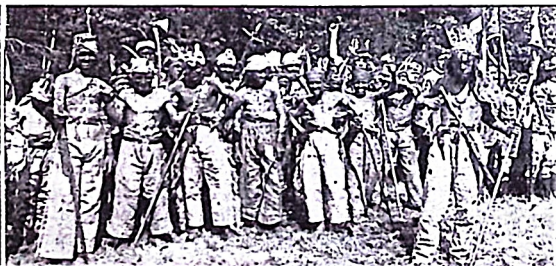
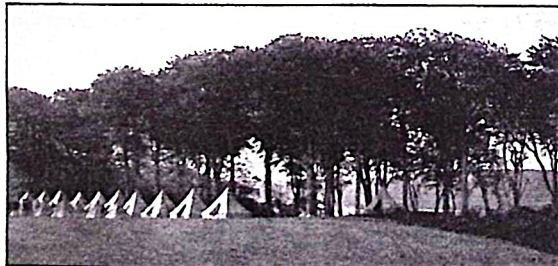
Pavens Skikkelse er lille, nærmest under Middelhøjde, men kraftig. Hovedet er ret stort med en smukt buet Næse. De dybe, mørke Øjne luer med en forunderlig Glans. Han ser træt og anstrengt ud. Ganske mekanisk gaar han ned langs Rækken og rækker sin højre Haand med den store Smaragdring (Fiske- ringen) frem til Kys.

Da min Tur kommer, bringer jeg ham paa Fransk en Hilsen fra Danmarks katolske Spejdere, hvilket han besvarer med nogle velsignende Ord.

Flere af de tilstedeværende holder Rosenkrans og smaa Madailoner frem, som han gør en velsignende Bevægelse over. En Biskop fra Sydamerika overrækker ham en Gave. Rundgangen er forbi. Paven stiller sig midt i Værelset og holder paa italiensk en kort Tale, hvori han beder os bringe vore Familier sin Hilsen, og saa lyser han Velsignelsen over os. Der er ganske tyst i Værelset, en Sabel klirrer, og henne i Rækken lyder en undertrykt Hulken bag et af de sorte Slør.

Nu lofter han Haanden til Velsignelse, gør Korsets Tegn og forsvinder lige saa stiltørdigt som han kom. Processionen følger efter.

Langsomt tømmes Værelset. Snart staar jeg alene ude paa Peterspladsen i Lyset og Solen og den glødende Varme betaget af det skønne, ejendommelige Skuespil, et Glimt af længst henfarne Tider, og af den ædle, fine, hvidklædte Kirkefyrste, medens Verdensbyen larmer omkring mig med Gadesælgerens Raab og Sporvognenes Klemten.

DRENGEN, SOM VILDE FINDE TROJA —

Den 6. Januar for 100 Aar siden fødes den tyske Oldforsker Heinrich Schliemann.

"Hvad i Alverden," hører jeg et hundredstemmig Spejderkor udbryde, "vedkommer en tysk Ruingraver danske Drengel!" Aa nej, hvis det kun drejede sig om dette særlige at rode i gamle Ruiner, saa havde jeg ingen Ret til at lægge Beslag paa "Vor Ungdoms" Spalter, men Schliemanns Liv og Gerning formede sig som et Æventyr, endnu mere storslaaet end H. C. Andersens, et storslaaet Eksempel paa, hvad ukuelig Energi og maalbeviset Stæben kan bringe ud af Livet. H. C. Andersen havde sit Geni at takke for sin Berømmelse, Schliemann havde ingen medfødte fremtrædende Evner, men naar han senere var i Stand til at tale og skrive 11 levende og 2 døde Sprog, saa skyldtes det udelukkende uimodstaaelig Iver for at tilegne sig Kundskaber, som hans ulykkelige Barndoms- og Ungdomstid ikke havde levnet ham Tid til.

Han fødtes i det nordlige Mecklenburg, men tilbragte hele sin Barndom i Ankershagen, ikke langt fra Stationen Waren paa Banen Warnemünde-Berlin.

8 Aar gammel faar han i Julegave en lille Verdenshistorie med Illustrationer bl. a. af Kampene om det gamle Troja og dets Brand fortalt efter Homers "Iliade." Hans Fader, der havde stor Interesse for den gamle Historie, havde ofte fortalt ham de gamle Sagn og sagt ham, at der næppe var Sandsynlighed for, at Troja virkelig havde eksisteret. Men Drengen mente, at naar der fandtes Billeder af Troja, saa maatte det dog engang have været til, og han gav det Løfte at ville samle sig en Formue og drage ud for at grave Troja op. Mere end 40 Aar senere opfyldte han sit Løfte paa en Maade, som overtraf hans dristigste Drømme.

5 1/2 Aar som Handelslærling i en lille tarvelig Bod, kortvarige Stillinger som Gaardskarl i Hamburg, Skibsdreng paa en Skonnert paa Vej til Venezuela, men faa Dage efter Skibbruden paa den hollandske Ø Texel for endelig at havne

Schliemann

som Kontorbud i Amsterdam, det var Rammen omkring hans Ungdomsaar til 1841. Nu tager han fat paa sin Uddannelse. Først lærer han at skrive en smuk Haandskrift, 20 Timer tog det. Saa kom Turen til Engelsk og Fransk, 6 Maaneder til hvert, og endelig Hollandsk, Italiensk, Spansk og Portugisisk med 6 Uger til hvert. Hans Gage var 800 Frcs. om Aaret. Halvdelen gik til Studierne.

Nu faar han Plads som Bogholder paa et andet Handelskontor, da hans forrige Chef havde afskediget ham paa Grund af "Uduelighed." Han tager fat paa Russisk, som han maa lære sig paa egen Haand, da han ikke kan finde en Lærer. Snart kan han skrive det første russiske Forretningsbrev, og et og et halvt Aar efter sidder han i Petrograd som Forretnings-Agent i en godt betalt og uafhængig Stilling. Aaret efter har han sin egen Forretning, 4 Aar efter en Filial i Moskva. Enhver anden vilde

maaske have slaet sig til Ro med dette i og for sig anerkendelsesværdige Resultat, men Schliemann havde ikke tabt sit Maal af Sigte.

Nu faar han atter Tid til Sprogstudier, og Svensk, Polsk, Nygræsk, Græsk og Latin er snart lærte. Han er nu en hovedrig Mand og kan tillade sig at se sig lidt om i Verden. Han opholder sig nogen Tid i Ægypten for at lære Arabisk, men saa gaar Turen til Indien, Kina, Japan og Amerika. 2 Aar bosætter han sig i Paris for at hellige sig Oldtidsstudier, og endelig i Foaret 1868 staar han paa den Plet, hans Tanker i de 40 Aar, trods Modgang og antrængt Arbejde, stedse har kredset om, Højen Hissarlik i Lilleasien 4 km fra Dardanellerne. Nu paastod ganske vist Videnskabsmændene, at Troja aldrig havde eksisteret, og de faa, som troede derpaa, mente, at det maatte være en anden Høj et Par Km. derfra. Men Schliemann troede fuldt og fast paa Troja, paa at Homers Iliade var et historisk Værk, og med dette i Haanden pegede han paa Hissarlik: "Her skal Troja være!"

Først 2 Aar efter kunde han tage fat paa Udgravningen, og han fandt ikke alene Troja, men 6 andre Byer, den ene bygget paa Ruinerne af den anden. Han løftede Sløret for forhistoriske Tidsrum, som man ikke havde haft Anelse om, og bragte for Dagen Lys umaadelige Skatte af uberegnelig historisk Værdi.

Schliemann døde 26. December 1890 og ligger begravet i Athen. Han ejede een af sin Nations bedste Egenskaber: Viljen til at trods Vanskeligheder. Hvor lang og kroget end Vejen fra Meklenburg til Troja ofte maatte synes for ham, aldrig tvivlede han om sin Livsopgave.

Et Liv i Kamp for en Sejr, som det kun sjældent forundes et enkelt Menneske at vinde.

Derfor har hans Livs Æventyr ogsaa Bud til danske Drengel. Søg, hver især af Jer, at finde det Troja, der slaar som Maal for jeres Livsgerning!

Bonde.

Der var ganske stille i Kontorchef Holms Lejlighed; men det var ogsaa tidligt om Morgen. Hele Huset slumrede endnu. Ogsaa Kaj — Kontorchefens eneste Barn — sov, — men uroligt, — i Sovne vendte og drejede han sig. Han havde sit eget lille Værelse, og det vendte imod Øst. Maaske var det Solen, der generede ham; den skinnede ham lige ind i Ansigtet. Eller snarere var det maaske Tanken om Fødselsdagen, der ødelagde hans Hvile; for paa den Tid af Døgnet plejede han ellers at sove fast og trygt. Nu slog han Øjnene op, — og med et Sæt var han vaagen. Det var altsaa hans Fødselsdag. Tretten Aar blev han; det var et uheldigt Tal, men det havde vist ikke noget at sige. Vejret var da godt nok, saa han maatte i alt Fald have været ganske forførelig artig i det forløbne Aar. — Men der var saa stille! Hvad mon Klokken var? — Han sprang op. Naar han stod paa Taaspidserne og kiggede ud ad Vinduet, kunde han se Kirkeuret. — Ikke mere end seks! — Han kravlede i Sengen igen, den var dejlig varm, og Gulvet havde været saa koldt.

Nu laa han og tænkte paa, hvad Dagen mon vilde bringe. — Det var ikke godt at vide, for han havde jo ingen Ønskeseddel skrevet. Men Far og Mor vidste jo godt, hvad han ønskede. Han havde jo for længe siden sagt til dem, at det eneste, han ønskede sig, var en Cykle. Men den var selvfølgelig alt for dyr, — nej, den fik han nok først til Konfirmationen, — og der var over halvaar til. Og hvad mon de saa havde fundet paa til ham? — Det laa han og spekulerede paa, til hans Øjenlaag blev for tunge; de faldt til, og han sov igen, men denne Gang fast og roligt.

Kaj Holm var, hvad man vilde kalde en rask Dreng. Han var Nr. 1 i Skolen — og Nr. 1 til al Slags Sport. — Han var Formand for 3die

Mellems Fodboldklub. Og han var ikke bange for at bruge sine Kræfter i ærlig Tvekamp paa Skolepladsen. Men han var tillige velopdragen, saa hans Moder uden Frygt kunde sende ham, hvorhen det skulde være, — og velbegavet og flittig, saa hans Fader næsten altid med Stolthed kunde underskrive hans Karakterbog og udbetale ham tilsvarende, klækkelige Karakterpenge. — Der havde været enkelte mørke Punkter i hans Liv. Han havde een Gang faaet 2 i Historie, — men det var ogsaa hos Hr. Rasmussen, som han ikke kunde fordrage. Een Gang havde han siddet efter, og to Gange i hele sin Skoletid var han kommet for sent. — Men det var tilgivet og glemt alt sammen for længe siden. Naar hans Forældre mente, at han var en god og artig Dreng, saa havde de bestemt Ret. — Men Hr. Rasmussen havde ogsaa paa en Maade Ret, naar han sagde, at Kaj var alt andet end artig. Ikke dermed sagt, at Kaj var Hovedmanden for alle de Skarnstreger, der blev lavet i 3die Mellem — slet ikke! — Han brød sig i Regelen ikke om at være direkte indblandet i Affærene. Men han morede sig over, hvad de andre lavede. Han lo paa en Maade, der var ved at faa Hr. Rasmussen til at gaa ud af sit gode Skind. Den elskede Lærer havde en Gang i Hidsighed bedt sig fritaget for det „infame Grin“. Kaj drillede selvfølgelig paa sin stiltfærdige Maade Hr. Rasmussen saa meget, han overhovedet kunde, uden at overskride Grænsen, og han var ligefrem en Mester i at naa lige op til Grænsen, — mens Hr. Rasmussen paa sin Side ærgrede sig over ikke at kunne ramme den formastelige Yngling, der desværre altid kunde sine Lektier.

Havde Kontorchefen kunnet følge den Krig, der i det stille blev fort mellem disse to gæve Kæmper, vilde han have gnedet sine Øjne — og dog ikke kunnet kende sin Son igen.

Men saadan er Drengene nu engang: det er med dem som med Kamæleonerne, — de skifter Udseende efter Forholdene.

Kaj var for Resten i den senere Tid begyndt at føle sig lidt for stor; det var derfor, at han ikke havde skrevet nogen Ønskeseddel, og det var ogsaa derfor, at han denne Gang slet ikke i Forvejen havde talt om Fødselsdagen. Det passede sig ikke for en „Herre“, der fyldte tretten, — at gaa og minde sine Forældre om, at det var hans Fødselsdag paa Torsdag, — det skulde de saamænd nok huske af sig selv.

„Kaj! — Kaj! — skynd dig at staa op!“ Det var Fru Holm, der kaldte paa sin Dreng. „Vi har sovet længe! — Kaj! — Du maa skynde dig, ellers kommer du for sent!“ — Nu gaar jeg ind og skænker Kaffen, — der bliver ikke Tid til Havregrod!“

Kaj havde sovet saa fast, — og han blev ganske forfjamsket af den pludselige Vækning. Han var snart vasket og i Tojet, — for ind i Stuen for at slubre den dampende Kaffe i sig og samtidig gøre Forsøg paa at kvæle sig ved at sluge et Stykke Birkesbrød helt og holdent.

„Skynd dig, min Dreng! Ellers naar du det ikke! Har du dine Bøger?“ — Jo, det var i Orden alt sammen! Farvel, Farvel! — I en Fart gik det ned ad Trapperne — om Hjørnet — Tak! — Kirkeuret viste fem Minutter il — Og der var tolv Minutter til Skolen — i fuldt Lob. — Kaj løb et Stykke, saa sagtne han sine Skridt. Han begyndte at tænke nærmere over Sagen: — Det var jo Hr. Rasmussen, de skulde have i første Time! — Naar man alligevel skulde komme for sent, kunde man lige saa godt gøre det til Gavn. — Han stak Hænderne i Lommerne og slentrede roligt af Sted. — Han kom til at le ved Tanken om, hvor hurtigt han var kommet op og af Sted, — Far og Mor havde ikke engang ønsket ham til Lykke, — saa travlt havde det hele været. —

3die Mellem sad imidlertid og ventede paa, at Hr. Rasmussen skulde komme.

Da Skoleklokken ringede, stod der en Plads tom nede i „det muntre Hjørne“. Aage Jensen — ogsaa kaldet „den glade Abe“ — saa bedrovet paa den tomme Plads — han forstod ikke, hvor Sidekammeraten blev af. I sin Fortvivlelse dunkede han „Redaktøren“ i Ryggen — (han hed saadan, fordi hans Far var Redaktør.) „Du Redaktør! — Du kan vel din Historie? For der er altsaa ingen til at hviksel! — Kaj er fraværende!“ — Redaktøren saa meget

nedtrykt ud og lod Nyheden gaa videre til sin Sidemand — „det røde Aftenblad“, der vistnok havde faaet sit Tilnavn, fordi Naturen havde skænket ham et Haar af en dejlig varm Farve. Det var kun et Spil af Skæbnen, at Aftenbladet var anbragt ved samme Bord som Redaktøren.

Aftenbladet rejste sig ganske umotiveret, gik op til Tavlen, tog et lille Stykke Kridt, knuste det mellem Fingrene og dryssede det derpaa med varlig Haand ned paa Katederstolens Sæde. Efter dernæst at have dypet Katederpennekastet saa dybt ned i Blækhuset, at der sad Blæk langt op ad Skaffet, gik han roligt ned paa Plads og sagde til de to eneste, der havde fulgt hans Manøvre: „Se saa! nu maa „Flodhesten“ gerne komme! der er serveret!“

„Flodhesten“ — altsaa Hr. Rasmussen — kom i det samme pusten-de ind ad Døren. Det var ikke hans stærke Side at komme lige paa Slaget, og han havde skyndt sig meget. Han satte sig tungt paa Stolen, slog op i Protokollen, greb Penneskaffet og mumlede noget om „forbistrede Drengene“, medens han tørrede Fingrene af paa Tavlesvampen. „Kaj Holm!“ — „Fraværende!“ brolede hele Klassen som med én Mund. „Aage Jensen!“ — „He-er!“ — „Du kan vel svare ordentligt!“ — „Jeg sagde ogsaa: her!“ — „Ja, Tak!“ — men jeg lægger ogsaa Mærke til Tønnen, det bliver sagt!“ — „Ja, jeg er maaske nok en Smule forkolet!“ — „Tak, vil du saa begynde!“ — Jo — den glade Abe vilde nok begynde, men han kunde ikke huske, hvor det var, han skulde begynde.

Omsider kom han ved Hr. Rasmussens Bistand i Gang, men hverken han eller de to andre Medlemmer af Hjørnet drev det til mere end 3. —

Det bankede paa Døren, og Kaj traadte ind. „Undskyld, jeg kommer for sent!“ sagde han og skyndte sig hen paa Plads. „Af hvad Grund, maa jeg spørge?“ — Har du nogen Undskyldning?“ — „Nej!“ — „Ja, saa ser jeg ingen anden Udvej, end at du maa sidde efter, — det er jo ens for alle!“ — Kaj bed sig i Læben, — det var dog for galt, — fordi man en enkelt Gang kom for sent.

Imidlertid steg den Uro, der altid var i Hr. Rasmussens Timer, næsten til Voidsomhed. Det var, som om Klassen vilde hæve sig paa Duksens Vegne. Hr. Rasmussen blev irriteret og nervøs. „Hvilket Aar døde saa Napoleon?“ — Richard! — 2. — Robert! — 2.“ Han skuede vildt ud over

Klassen og fik Øje paa Duksen, der i Tanker saa mod Gulvet. „Kaj! — 2.“ — „Jamen — jeg hørte ikke —“ — „Det er fuldstændig ligegyldigt. — Du vil maaske oven i Købet have en Anmærkning for Uopmærksomhed!“

Det røde Aftenblad havde til Tider Anelser. Og denne Gang havde han en ganske bestemt Fornemmelse af, at med en Temperatur saa nær ved Kogepunktet, som Flodhesten havde i dette Øjeblik, vilde han ikke ret længe blive siddende paa Stolen. Og naar han først rejste sig, og saa sig lidt om, kunde der let ske en Katastrofe.

Aftenbladet rejste sig: „Maa jeg gaa ned?“ — „Der er altid Vrovl med dig!“

Er det meget nødvendigt?“ — Aftenbladet syntes med frelst Samvittighed at kunne svare ja. — „Kom saa af Sted med dig!“ — Idet han gik, skævede han hen til den glade Abe, der med et Stykke blaat Kridt i Haanden sad og malede nogle store Bogstaver paa et rent Ark Tegnepapir. Kaj sad imidlertid og filosoferede over, at tretten vist alligevel var et uheldigt Tal, da han pludselig fo'r op af sine Drømmerier, ved at Katederstolen skramlede ganske forferdeligt. Det var Hr. Rasmussen, der lob af Stablen. Han havde længe set paa, at Erik Johnsen — ogsaa kaldet „Hop“ — havde kastet med Papirkugler. Men da den sidst afskudte havnede oppe paa Katederet — lige for Næsen af Hr. Rasmussen, saa brast hans Taalmodighed. Gan-

ske vist væltede Stolen paa Grund af Beslutningens Pludselighed — men „Hop“ fik saadan én paa Siden af Hovedet, at han dejsede paa Gulvet. Under den Forvirring, der opstod, hørte man en tre-fire Stemmer i Baggrunden af Klassen begynde paa den kendte: „Brat af Slaget rammet — kastet haardt til Jord“. — Hr. Rasmussen vendte sig imidlertid om og fik Øje paa Stolesædets Farve. — Han var hvid som en kalket Væg — bagpaa. — Og da han øjensynlig indsaa, at det vilde være umuligt at efterspore Ophavsmændene til denne Nederdrægtighed, tog han det fornuf-tige Parti — at forsvinde — baglæns — ud ad Døren — for at gaa ned paa Lærerværelset — og der behandle sine „Unævnelige“ med en Børste.

Saa snart han var forsvundet, rejste den glade Abe sig, gik med den færdige Plakat op til Tavlen og med de bevingede Ord: „Gaar 'en, saa gaar 'en!“ klaskede han den op paa et Søm, der sad i Væggen lige over Katederstolen.

Hele 3die slutte Plakatens Indhold i et Nu: „Manden er syg!“ — Hent den blaa Vogn!“ — Den glade Abe skred stolt ned paa sin Plads.

Men Klassen havde endnu en Overraskelse i Vente. — Redaktøren rejste sig og gik frem paa Gulvet med en stor Pakke under Armen. „Mine Herrer!“ sagde han, „jeg er overbevist om, at der er flere af os, der ikke har haft Tid til at læse Morgenavisen!“ — hvorpaa han delte 26 Aviser ud til lige saa mange taknemmelige Friaboncenter.

Det røde Aftenblad, der imidlertid var kommet tilbage, forklarede, at i Følge Reglementet skulde der være absolut Ro paa Læsestuen. Det er utroligt, hvad Drengene kan finde paa. Denne Gang hittede disse Drengene nu paa noget saa usædvanligt som at sidde stille. Og de gennemførte det saa godt, at Hr. Rasmussen troede, at han var gaaet fejl, da han tog i Døren. Men nej! — Det var jo rigtig nok! — Det Raseri, der greb ham, da han saa 26 af de mest vanartede Elever sidde mageligt hen-slængt — med Benene over Kors og hver med en stor Avis udbredt foran sig, — lader sig ikke beskrive. Hans Stemme slog Klik af indeklemt Harm, da han forlangte de Aviser øjeblikkelig fiernet.

Nu kunde Kaj ikke dy sig længe-re: „Ja, men Hr. Rasmussen! naar De forlader Klassen, kan De da ikke have noget imod, at vi sidder ganske stille og læser!“

„Du sidder efter! Du sidder en Time efter.“

„Ja, det har Hr. Rasmussen alle-

rede sagt én Gang, fordi jeg kom for sent!"

"Saa sidder du efter to Timer!"

"Saa vidt jeg véd, maa man kun sidde én Time efter om Dagen!"

"Ja, saa sidder du efter i Morgen med! — Det er dog for galt!"

I det samme saa han, at 52 Øjne var rettet paa noget bag ved ham — over hans Hoved. Han vendte sig brat, fik Øje paa Plakaten og sad et Øjeblik som forstenet. Han pressede Læberne haardt sammen, rejste sig pludseligt og forlod Klassen.

Der blev dødsstille i Lokalet. — Aftenbladet løste de bundne Tanker: "Nu gaar han altsaa efter Inspektoren!"

Den glade Abe blev ligbleg. "Saa bliver jeg smidt ud af Skolen! — Det er ikke første Gang, jeg har været lige ved det! — Hvad skal jeg gøre? Jeg river Plakaten i Stykker!"

I en Fart var han oppe ved Tavlen, men Kaj var lige saa hurtigt deroppe og standsede ham.

"Nej! — det nytter ikke noget! — Du bliver jo nødt til at bekende alting! — Der er kun én Udvej! — Kom med det blaa Kridt! men rask! rask!"

I en Fart fik han det og skrev med skælvende Haand paa Bagsiden af Plakaten, som han havde taget ned: "Fodboldspillerne møder Klokken 2 paa Sportspladsen!"

Næppe var Plakaten hængt op med denne Paaskrift udad, og næppe havde Kammeraterne læst den, for der lød Trin paa Gangen.

"Tag Øjnene til jer!" kommanderede Kaj.

I det samme gik Døren op, og Inspektoren traadte ind, fulgt af den ophidsede Hr. Rasmussen.

"Der kan Inspektoren med Deres egne Øjne se, hvad Kavalererne i 3die hyder mig!"

Inspektoren læste roligt Plakatens Indhold og spurgte derpaa: "Hvem har skrevet det?"

"Det har jeg!" svarede Kaj.

"Sig mig en Gang! har du gjort det for at drille Hr. Rasmussen?"

"Nej!" svarede Kaj. Han vidste nok, hvorfor han havde gjort det.

"Ja, ærligt talt! Hr. Rasmussen! — synes jeg, det er en Bagatel — det hele. At Drengen har sat den Smule Sportsmeddelelse op, kan da virkelig ikke genere Dem!"

Idet Inspektoren nævnte Ordet "Sportsmeddelelse", saa Hr. Rasmussen op paa Plakaten med et Ryk, og stod som lamslaet ved at læse dens Paaskrift. Han forte sin ene Haand op til Panden og stirrede frem for sig, som om han vilde sige: "Er det da mig, der er Idiot?"

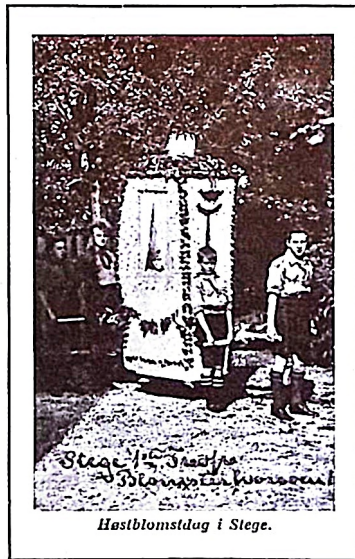
"Ja, saa var der vel ikke videre?"

spurgte Inspektoren lidt utaalmodigt. "Nej, — næ, — undskyld Ulejlighed!" Hr. Rasmussen fulgte Inspektoren ud.

I det samme Døren lukkedes efter dem, hev Kaj Plakaten ned, og et Øjeblik efter var der ikke en hel Stump tilbage af den.

Men da han kom ned til den glade Abe, fik han et Haandtryk saa velment og kraftigt, at det gjorde ondt i Haanden længe efter.

I det samme ringede Skoleklok-

ken, og en af 3die's mest bevægede Timer havde naaet sin Afslutning.

Da Kaj en Time senere end Kammeraterne forlod Skolen, var han i daarligt Humor. — Sikken Fødselsdag! — Ingen Gratulationer! — For sent i Skole! — 2-Tal i Historie! En Times Eftersidning! — Der var paa én Dag hændet omtrent lige saa mange Ulykker som ellers i hele hans øvrige Skoletid.

Da Kaj kom hjem, viste det sig, at hans Moder var gaaet i Byen. — Hun var naturligvis ude at købe Gaver til ham. — Hun havde allerede været længe borte — hun vidste altsaa ikke noget om, at han var kommet senere fra Skole. — Saa skulde hun heller ikke faa noget om Eftersidningen at vide før i Morgen. Det var en Skam at odelægge Fødselsdagens gode Stemning for dem alle sammen. Naar hun nu kom hjem med Gaverne, og hun saa spurgte ham: "Naa — kom du saa tidsnok,

min Dreng?" — saa syntes han ligefrem, det var en Vittighed — og fuldt forsvirligt, naar han — med dyb Ironi i Stemmen — svarede: "Jo, jeg kom saamænd tidsnok!"

Men hans Moder spurgte nu slet ikke om det, og hun havde heller ingen Gaver med, og hun ønskede ham ikke til Lykke. — Pludselig gik det op for ham, at hun havde glemt hans Fødselsdag! — Det var lige ved at tage Pippet fra ham, men saa huskede han paa, at han var blevet enig med sig selv om, at man ikke kunde være bekendt selv at minde om sin Fødselsdag. Og han klarede sig tapert hele Dagen. Men henad Aften begyndte det at knibe lidt for ham, og nu havde han tilmed faaet Hovedpine af Dagens mange Tildragelser og Skuffelser. Han var ikke rigtig rask og vilde i Seng. "Ja, men nu kommer Far jo straks hjem! vent dog saa længe!" — Nej, han blev ved sit og gik til Sengs. — Og da han laa der, — feberhed i Hovedet, og med al den megen Skuffelse i Hjertet, da kunde han ikke mere, — han skjulte Hovedet i Dynen og brast i Graad. — Det var alligevel for meget, han havde forlangt af sig selv.

Kontorchef Holm kom hjem, — ham rummesterede temmelig meget ude i Gangen.

"Naa, du har den med i Dag!" hviskede Fru Holm, "saa var det saamænd meget godt, at Kaj gik tidligt i Seng — saa faar han den da ikke at se før i Morgen."

"Jo, han gør!" sagde Kontorchefen, "for du har spillet os et slemt Puds, Mor. Du har hele Tiden sagt, at det var om Fredagen, men det er jo den 8de i Dag!"

Fru Holm saa op imod Loftet. Nu forstod hun det hele! Det var derfor, hendes Dreng havde været saa underlig hele Eftermiddagen! — I en Fart var hun inde hos Kaj, — og der laa den store Dreng og græd de modige, salte Taarer.

Men da Kontorchefen sagde noget om en Cykel, der stod ude i Gangen, var det, som Solen stod op. I en Fart havde Kaj et Par Bukser paa og var ude at se paa Dyret. Hans Jubel kendte ingen Grænser, da han saa, at den netop var af det fine Mærke, han havde ønsket sig. Hans Hovedpine var som blæst bort. — Mens han klædte sig rigtigt paa, havde hans Moder allerede travlt med Chokoladen ude i Køkkenet, og snart sad de alle tre ved det hyggeligste Fødselsdagsbord, man kan tænke sig.

Og ud paa Aftenen fik Kaj Lejlighed til at fortælle om sin Modgang i Skolen og den morsomme første Time med den blaa Vogn og hele Pi-betojet. Kaj blev helt forlumlet, da

han hørte en dæmpet Latter fra den Stol, hvor Kontorchefen sad.

Og pludselig gik det op for ham: Far har naturligvis været akkurat lige saadan, da han var Dreng. Klokkeren blev mange, inden der den Aften blev sagt God Nat, og hvert Øjeblik maatte Kaj ud at se paa den nye Cykel, og det endte med, at den blev stillet ind paa hans Værelse, for

at han ikke skulde skilles fra den om Natten.

Kaj erklærede, da han for sidste Gang sagde God Nat, at det var den bedste Fødselsdag, han nogensinde havde haft.

Da han endelig faldt i Sovn, drømte ham, at han kortere paa Cykel — ned ad Bakke — med Frihjul — uden at holde paa Styret.

Pludselig hørte han langt borte den glade Abe raabe om Hjælp. I samme Nu blev hans Cykel forvandlet til en Motorcykel, — og af Sted gik det over Stok og Sten. — Og paa Vejen mødte han den blaa Vogn, — der sad én indeni, — han kunde ikke rigtig se, hvem det var, — men han syntes bestemt, det var Hr. Rasmussen!

H V A D S K A L J E G V Æ R E ?

Det var paa Atlanterhavet — i Oktober Maaned. Gennem store Bølger havde Oceandamperen sikkert banet sig Vej frem mod New York. Nu var vi kommet ind over Bankerne ved New Foundland, og Søen havde lagt sig; men i Stedet for sejlede Skibet nu i en tæt, klam Taage.

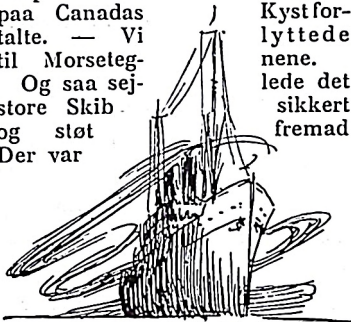
— Det var ikke rigtig hyggeligt om Natten at staa ved Rælingen og se ud over Vandet. Bølgerne kunde man ikke se; men ved det stærke elektriske Lys fra Skibet saa man sin egen Skygge staa lodret et Par Meter derude i den tætte Taage.

Man kom til at tænke paa andre Skibe, paa grundet Vand og paa, hvordan Styrmanden mon fandt sin Kurs her, hvor han hverken kunde se Hav eller Stjerner. Man var lidt uhyggelig til Mode.

Men gik man op paa det øverste Dæk, følte man sig atter rolig som paa Storebæltsfærgen. Her sad der nemlig i et lille Luk af en ung Mand. Han passede den

traadløse Telegraf. Med et muntert Smil bød han os indenfor og spurgte, om vi vilde tale med nogen. Han havde lige hørt Nyheder fra Europa — fra sin Kammerat, den „traadløse“ ovre i Pouldhu i England. Han viste os paa Kortet, hvor det nærmeste Skib laa, — en fransk Fragtdamper, som han lige havde hilst paa. Han viste os, hvor det danske Skib „Hellig Olav“ sejlede; og han spurgte os, om vi vilde høre paa, hvad Manden derinde paa Cape Race paa Canadas talte. — Vi til Morseteg-

Station Kystfor-
paa Canadas lyttede
talte. — Vi nene.
til Morseteg- lede det
og saa sej- sikkert
store Skib fremad
og stød
Der var

ingen Fare, og den unge Telegrafist havde Tid til at fortælle os om sine Rejser over de store Havene og i de fremmede Lande.

Sent kom vi ned til Teen og til Aftenavisen, som hver Dag blev trykt om Bord, og hvortil Nyhederne kom gennem den traadløse deroppe hos Telegrafisten paa øverste Dæk.

— I Dag læste jeg et Navn, som var indhugget paa en smuk Mindesten, Jack Phillips. Det var Navnet paa den Telegrafist, som gik ned med den store Oceandamper „Titanic“. Mens saa mange i Panik kæmpede for at redde deres Liv, blev han paa sin Post paa det synkende Skib.

Jeg blev staaende et Øjeblik ved denne Sten. Og jeg tænkte paa det Arbejde, som betød Rejser over Havet til fremmede Lande, og som — naar det kneb og Manden var beredt — kunde skrive et Navn i Granit.

Den traadløse Telegrafist udfører en Mands Gerning.

John.

Paris d. 18.—11.—21.

Der er vist ikke mange, der forlader sit Fædreland, som ikke længes og atter føler sig lykkelige den Dag de igen sætter Foden paa den hjemlige Grund. — Min Glæde ved at gense alle de kendte Steder i 19:0, efter i 6 Aar ikke at have været i Danmark, var stor og endnu større da jeg atter i Aar Saisonen 1921 tilbragte næsten 3 Maaneder hjemme. Særlig interessant for mig var mine Besøg i forskellige danske Provinser, hvor jeg ikke havde været i over 20 Aar, og det var saa rørende at føle den Patriotisme, som i Almindelighed udvises mere i Smaller end i Storstæder. — En lille Oplevelse i en af disse Byer maa jeg fortælle. Jeg ankom om Morgenen for

VERDENSMESTEREN THORVALD ELLEGAARD FORTÆLLER

at køre om Eftermiddagen og igen rejse videre den samme Aften. Før Løbene kom Direktøren for Banen til mig og bad mig modtage en ældre Herre, der havde søgt n.ig hele Formiddagen og som absolut vilde se mig før min Afrejse.

Paa en Løbedag er jeg ikke altid særlig glad for Besøg, men da Direktøren fortalte, at den gamle var kommen langvejs fra, vistnok nede fra den tyske Grænse og havde rejst den hele Nat blot for at se mig, lod jeg mig

overtale, og ind i Cabinen kom en gammel hyggelig Mand, der med nogen Møje udtrykte sig paa dansk: „Jeg er Deres Fætter, sagde han, og meget lykkelig ved endelig at tale med Dem, nu har jeg fulgt Dem i Aviserne i 25 Aar, med Stilhed har jeg altid omtalt min danske berømte Fætter, nu er jeg jo igen blevet Dansker og kommer nu for endelig at se og tale med Dem, Dem som jeg hidtil kun har kendt gennem dette.“ og frem af Lommen haledede han en mægtig Avispakke og rullede den op for mig. der var mange, alle Aarange, tyske og danske, alle fyldt med Billeder fra min Sportskarriere. — Lidt forbauset over denne godmodige familiaritet spurgte jeg ham (da jeg blandt mine Slægtninge ikke kender nogen Sønder-

ijde), hvem han da var, og hvad han hed. „Jeg hedder naturligvis Ellegaard, svarede han, min Fader var født paa Fyn, jeg ved De er Fynbo, og da der ikke er nogen anden Familie Ellegaard paa Fyn end vor, maa vi jo være Slægtninge, jo, jo, jeg er meget glad over at skulle opleve dette Møde paa mine gamle Dage.“ — Desværre maatte jeg nu tilstaa jeg slet ikke var født Ellegaard, men Christensen, min Fødegård hed Ellegaard og vi havde derefter antaget Navnet, da vi, som ofte er Skik

og Brug paa Landet, altid blev nævnet ved Gaardens Navn og aldrig ved vort egentlige Navn Christensen.

Men havde jeg anet hvilken Sorg, jeg her forvoldte den gamle Mand, vilde jeg sikkert have ladet ham blive i Troen. — Han blev ganske bleg, Taarerne trillede ham ned ad Kinderne og sørgmodigt fremmumlede han: „Nu har jeg rejst den lange Vej, blot for at se og tale med Dem, i 25 Aar har jeg levet paa dette Slægtskab og nu maa jeg rejse ned til Grænsen igen og for-

tælle der, at De slet ikke er min Fætter, De ta'er fejl, De ta'er sikkert fejl.“

Jeg maatte nu ud til Start og glemte i Løbet snart den gamle Mand med de mange Avisudklip, men nu, naar jeg atter, langt borte fra mit kære lille Danmark, her i Paris i Minderne genoplever de glade Dage derhjemme, ser jeg igen den Gamles sørgmodige Ansigt for mig, og for første Gang i mit Liv fortryder jeg ikke at have løjet,

Thorvald Ellegaard.

Den nye Spejdersang. — De danske Spejders March

Af Axel Juel.

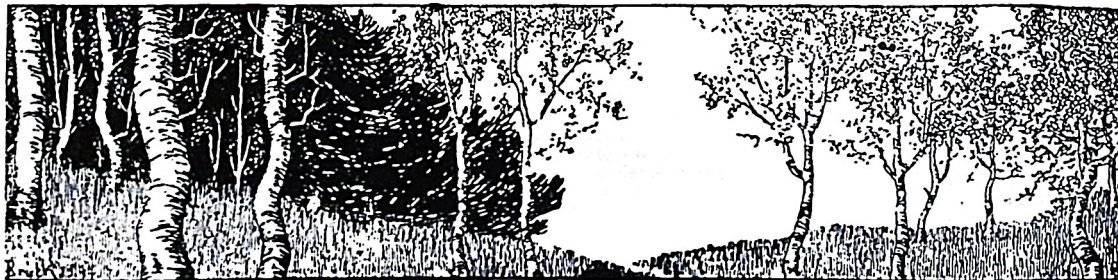
I Morgenskær, i Middagsolen hed,
i Mulm, der falder paa,
saa mangel Skønhed skjult vi ved,
som andre ikke saa;
thi der, hvor andre gaar forbi,
vi baner Vej og Sti,
og hvor de vendte og gik hjem,
der gaar vi frem!

Der er i Verden nok af Graad
af Suk og Ak og De,
men der er ikke nok af Daad,
der kan mod Livet le!
Med Sang og Spil vi naar vort Maal,
vor Aftenfred, vort Baal, —
Der er kun Sejr i Verden til
for den, der vil!

Run han faar Del i Livets Herlighed,
som selv er sund og god,
som ej ser Sløv og feig mod Jorden ned,
men frem i frejdigt Mod!
Alt uselt vil vi byde Trods,
det skal ej standse os!
Vi holder stolte Ord til Ord
den Lov vi svor!

Au synger alle Tugemaal paa Jord
den samme glade Sang;
thi vore Brødre samme Løfte svor
af samme Lyft og Brang.
Og truer atter Hævn og Had
at splitte Verden ad;
saa vækker vi hinanden Haand
i Broder-Aand:

Sibellus' Melodi udkommer i nær Fremtid hos Vilhelm Hansen.

Hvordan kan det være, at een Mand kan være Expert i en eller anden Sportsgren, medens de fleste andre, der driver samme Sport, i Reglen bliver staaende paa Begynderstadiet, — eller i hvert Fald kun er »mellemdygtige«? Dette er Tilfældet i mange Sportsgrene, f. Eks. Fodbold, Tennis og Svømning og specielt Skøjteløb. Den største Del af alle Skøjteløbere føler sig som Begyndere, men kommer ikke over Begynderstadiet. Hvis man ellers ikke er helt umulig som Sportsmand, kan man overvinde dette kedelige Stadium, ved at bruge Forstanden sammen med den legemlige Ydelse og altsaa ikke arbejde med Benene alene.

Nedenstaaende Vejledning vil sætte »Begyndere« i Stand til, — ved Hjælp af lidt Flid og Omtanke — at kunne regne sig til »Viderekomne«, idet Skøjteløbere, der kan nedestaaende smaa Tricks, hurtigt vil kunne kombinere disse til de større og vanskeligere Kunststykker.

De grundlæggende af de ca. 300 Bevægelser i Skøjtekunsten er: Løb lige frem, baglænds Krydsning, Herresving fremad og baglænds og Damesving fremad og baglænds.

SKØJTELØBNING

HVORDAN DE ALMINDELIGE »FIGURER« LAVES.

EFTER »BOYS' LIFE«

paa hele Skøjteklingen, men kun paa den ene Kant, — i Herresving paa

N. N. vender i »Vasen«

Yderkanten og i Damesving paa den indvendige Kant:

Altsaa i Herresving: (Fig. I) og i Damesving (Fig. II). Disse 2 Sving

maa læres, baade fremad og baglænds.

Dernæst kommer det bekendte »Ottetal« der kan laves paa to Maader: a) Herresving (Fig. III), b) med

to Herresving. Metode a) er langt den letteste. »Vasen« eller »Ambolten« består af 2 Herresving med et baglænds Mellemlin: (Fig. IV).

Efter det første Herresving (paa højre) føres Foden rask frem og derefter hurtigt tilbage idet Kroppen føres lidt forover og Skøjtehælen løftes lidt; derefter føres venstre F. igen frem og Kroppen rettes helt op, hvorved man atter faar Fart til det sidste Sving. Hele denne Figur laves altsaa paa et Ben.

»Tre Ringe« et Kunststykke, der kan læres saa snart man kan lave et O baglænds (Damesving) er overordentligt sjældent og laves som (Fig. V)

»Tretaller« laves uden at skifte Fod ved efter et Herresving at svinge den frie Fod frem og fortsætte med et baglænds Damesving. Man kan ogsaa som paa Tegningen (Fig. VI) begynde med et Damesving og ende med et Herresving, men det er betydelig vanskeligere.

Ved Hjælp af disse fundamentale Bevægelser kan de fleste andre Figurer laves, ligesom de nævnte Figurer er grundlæggende for Skøjte-

Fig. I

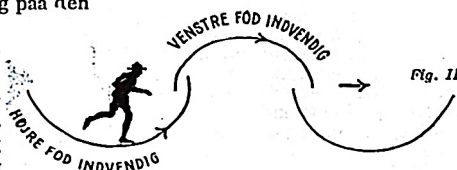

Fig. II

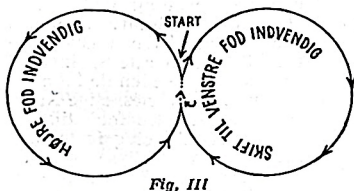

Fig. III

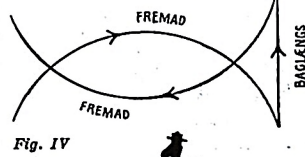

Fig. IV

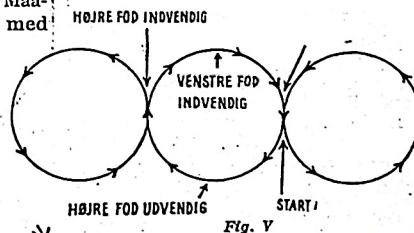

Fig. V

Fig. VI

Disse Bevægelser kan de fleste, og der skal derfor kun lægges lidt Vægt paa dem. Dog maa man nøje mærke sig, at man i Svingene ikke løber

valse, — f. Eks. 3-Tallet og for andre Parløb samt for Spring, men kan Begynderen de ovenstaaende Figurer kommer Resten af sig selv.

EN JOMANDS DAAD.

I „B. T.“ læses:

Under den forrygende Orkan, der jog hen over Landet og anrettede Ulykker fra Skagen til Gedser, skete der i Københavns umiddelbare Nærhed, saa at sige for Hovedstadens Tærskel, en Ulykke, hvis nærmere Omstændigheder langt mere minder om den aabne Havkyst end om det stille Øresunds idylliske Strande.

Dramaet kostede et Menneske Livet, men fire andre Menneskeliv gik frelst ud af Spillet mellem Menne-skemod og det stormpiskede Sund.

Historien begynder med, at tre Dragor-Fiskere tog med Motorbaad til København med Torsk. Det var den gamle Bent Bentsen, en af Statur-kraftig, men i den senere Tid noget skrantende Mand paa henvend de tres, hans jævnaldrende Kammerat Ole Madsen og den noget yngre Fisker Andreas Jensen.

Hen paa Eftermiddagen begav de sig paa Hjemvejen. Det var haardt Vejr, men de havde jo delvis Læ fra Land og tilmed Vinden med. De havde haft god Handel. Og saa ræsonnerede de for Resten vist ikke over Resten.

Hvad der videre skete, var de bagefter ikke helt klare over. Enten havde de ikke Petroleum nok med paa Turen, eller ogsaa svigtede Motoren — ligemeget: da de var udfør Dragor og skulde ind i Havn, slog Maskineriet Klik, og de drev Syd paa, og de kunde ikke andet end lade staa til. De gav sig Stormen i Vold, og det gik i flyvende Fart Syd paa ned mod Østersøen. Orkanen rev dem med, og den rivende Strøm hjalp til. Halvdæksbaaden strog hen over de krappe Søer omkap med Bolgetoppene, der piskedes bort af Stormen og stod som et Snefog hen under den mørke Decemberhimmels tindrende Stjerner. Det gjaldt kun om at holde klar af Grundene. Fyrene i Land og Fyrskibet gav Vejledning nok — i den Henseende var alt klart nok for de tre, der jog viljeløst af Sted for den susende Orkan.

Det var ved halvfem-Tiden, den vilde Sejlads begyndte. Inde i Land stod Fiskerne og spejdede efter deres Kammerater, som de vidste skulde komme. Og de saa Baaden stryge ned mod Havnen, saa den tabte Sty-ring og jage sondenpaa. Hvad var der i Vejen? Var de blevet tossede

om Bord, eller vilde de ikke sejle ind til Havnen med Soen tværs ind, vilde de ned for at gaa tilbage igen lige op mod Søen? Man spurgte, og man ræsonnerede, og Svaret kom hurtigt og tydeligt nok derude fra: Baaden var i Drift! De tre derude drev bort for Øjnene af deres Kammerater!

Baaden med de tre fo'r syd paa, og hurtigere, end man ræsonnerede frem og tilbage var den ude af Sigte.

„Vi kan vel ikke være bekendt at staa her og se dem gaa til Søs“, var der saa endelig en, som tog til Orde. Og saa talte han vist ikke mere om den Ting. Der var heller ikke andet eller mere at sige, og Tiden var ikke til Ord.

Det var Fisker Jens Jensen, som havde talt, en lille, spinkel Mand, stil-færdig, ukendt med Suk og Jammer, uden Anelse om, hvad det er at gøre sig bemærket.

Han havde sin ældste Søn, An-

Billede af Spejderchefen

Da der tidligere fra forskellige Troppe er blevet yltet Ønske om at faa et Billede af Spejderchefen, er et saadant nu fremstillet. Billedet er smukt kartonneret og kan nu faas paa Spejderkorpsets Kontor, Norregade 15, á 1 Kr. + Forsendelsesomkostninger 20 Øre for uden-bysboende.

ders, med sig. Far og Søn gik til deres Baad... til deres Sømandspligt. Han vidste vel selv bedre end de andre, at der var ti Born hjemme foruden Anders, der nu sad i Baaden, var der En, som mente, han tænkte Tvivl i sit Hjerte om, hvad der var Sømandsærens Bud.

Baaden forsvandt i Mørket uden for den lille Havn.

Jens Jensen og hans Søn var hurtigt ved Maalet. Bare et Par Tusend Aien fra Havnen naaede de de Skib-brudne.

Der blev kastet en Line over til Motorbaaden. Den gamle Bent Bentsen var sprunget op paa Fordækket for at gribe den. Men han snubled og faldt overbord.

Hvad der saa skete, vidste de fire Overlevende knapt nok bagefter. Men Baadene drev i hvert Fald fra hinanden igen, og det varede noget, før det lykkedes Jens Jensen og hans Søn atter at komme paa Siden af Motorbaaden. I samme Øjeblik, Baadene strog forbi hinanden, sprang Anders over i Motorbaaden. Der saa han Andreas holde krampagtigt fast i Ærmet paa Bent Bentsen, som drev udenbords.

Anders tog fat med. Men Bent var en svær Mand, i tungt Tøj og med store Sostøvler paa. Baaden rullede voldsomt, og de kunde ikke se en Haand for sig. Saa rejste Baaden sig med Stævnen højt i Vejret og duvede lige saa pludselig ned igen, Bent blev pludselig dobbelt tung, og han hjalp ikke mere selv med. Baaden havde ramt ham i Hovedet, han var bevidstløs eller død.

Det var stadigt umuligt at hale Bent indenbords. Og hvert Øjeblik truede Baadene med enten at knuses mod hinanden eller drive fra hinanden igen. Saa var der intet andet at gøre, end at slaa en Line om Liget og tage det paa Slæb. Bent var død, hans Lig sank tungt i Vandet, saa snart de slap Taget i hans Tøj.

Saa sprang Anders tilbage til Faderens Baad, og saa begyndte en frygtelig Kamp for Livet.

Far og Søn roede op mod en hvinnende Orkan med Motorbaaden paa Slæb. De spændte hver Muskel, saa de syntes Blodet maatte springe af de dødfrosne Fingre. Men de folte det selv, som om overmenneskelige Kræfter drev dem hundredfold tilbage, hver Gang deres Aaretag førte dem et Hanefjed frem. Fortlyset kom og gjorde Bølgmørket til Spøgelseslys og forsvandt igen og gjorde alt uigen-nemtrængelig sort. De kunne intet se, og Orkanen rev Raabene fra deres Læber og førte Lyden bort, uden at den havde naaet den Andens Øren.

Pludselig lettede Taget i Aarerne. Det var Slæbelinen. som var sprun-

get. Motorbaaden drev atter bort.

Om igen, til der atter var Tag i Haveristen. Men nu var de to Baade igen gaaet til Søs. Det hele begyndte forfra. Og Bent Bentsen slæbte stadig i Vandet efter den store Baad.

To Gange sprang Slæbelinen, og efter sidste Gang maatte to Stumper bindes sammen. Gik det galt én Gang til, var alt ude.

Nu roede de ikke længere op mod Sogelyset, men paa tværs af det. Det gjaldt om at komme ind under Land, for at finde en Smule Læ for Søen. Men Orkanen syntes at trods alle Anstrengelserne.

— Jeg vil være ærlig, sagde Jens Jensen bagefter, jeg vil være ærlig og tilstaa, at jeg syntes alt var ude, og at jeg tænkte paa, om to Mennekeliv bjerget i Land alligevel ikke var bedre end fire Liv prisgivet Stormnatten. Skulde du lade Linen gaa...

Men Jens Jensen og hans Son holdt ud. De vovede ikke Livet forgæves. Halvfjerde Time efter, at de stod ud af Hav-

nen, vendte de tilbage igen. Ole Madsen og Andreas Jensen var frelst. Halvdode var de af Kulde og Sindsbevægelse. Og Dragor-Fiskerne, der havde staaet i Land og ventet uden Haab, ydede deres Haandsrækning ved at bære

de forkomne Stakler til deres Hjem. Jens Jensen og hans Son gik til deres Hjem, stille, som de var taget ud.

— Ingen kunde lønne os bedre, sagde Jens Jensen, da vi søgte ham i hans lille Hjem. Det er jo Rollingerne, man lever for. Det lærte den lille Historie mig iaftes bedre, end jeg vidste det nogensinde før.

Hjemmet er vor bedste Lon!

— — —
Vi har aftrykt denne Sømandsdaad i Spejdernes Magasin fordi vi gerne vilde give dem af jer, der ikke har læst om den i Dagbladene, Lejlighed til at stifte Bekendtskab med de djærve og kække Dragørfiskeres Bedrift. Deres modige og uforfædtede, r. Optræden fortjener at nævnes!

VÆR BEREDT

En Tak.

Redningskorpset bringer herved sin bedste Tak til Spejderne af Østerbrokolonnen, Frederiksbergkolonnen og Hertug Knuds Divisionen for den udmærkede Assistance, der blev ydet ved Vandkatastrofen den 18. og 19. December f. A.; ligesom vi takker Hellerupdivisionen, Østerbrokolonnen og 5. Kolonne fra Stockholm for den lige saa udmærkede Assistance den 1. og 2. Januar d. A.

København, den 4. Januar 1922.

Ogafsin, Tals

Overdirektor,

INDSAMLINGEN TIL DE SULTENDE RUSKER-BØRN

Spejderchefen	40 Kr. (ikke Røg).
5. Maribo Rovers	12 Kr.
2. Vesterbro	33 Kr. (en Gris).
1. Hadsten	40 Kr.
1. Køge	5 Kr. (i Stedet for et Telegram).
3. By	45 Kr. (sparet i Sporvognspenge).
Næstved Kolonne	17 Kr.
1. Nørrebrotrop	25 Kr.

Indsamlingen fortsættes stadig, og vi haaber snart at høre fra de 210 Troppe, der er igen.

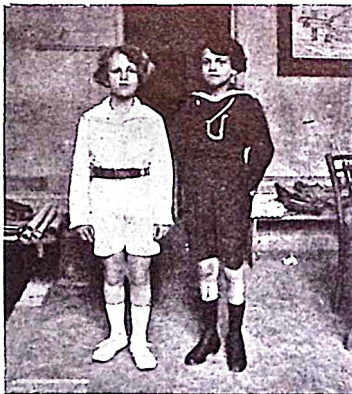
KAMMERATER, JEG TRAF —

Det var Synd at paastaa, at „den evige Stad“ modtog mig med aabne Arme. En Midnatsstund satte jeg Foden paa dens hellige Grund, men først efter 2 Timers Vandring fra Hotel til Hotel med Randslen fra Nakken forbarmede en Portier sig over mig og laante mig en Stol for Natten. Jeg havde næsten belavet mig paa en Bænk i nærmeste Park. Naa, jeg fik „Forum romanum“ og „Colosseum“ at se ved Maaneskin, og det var nok Umagen værd. Næste Dag var jeg installeret som Gæst i selveste Jesuitternes faste Borg „Collegium germanicum“, endda jeg var Protestant. — Der er to Spejderkorps i Italien: De katolske (gule) og de nationale (grønne). Stridsoksen er begravet mellem de to Korps og Fredspiben forlængst roget.

Jeg sidder og venter i Modtagelsessalonen i et gejstligt Pensionat i Via dell' Atascherone paa den Mand, som jeg igennem nogen Tid har korresponderet med, og som jeg glæder mig saa meget til at lære at kende, de katolskes internationale Kommissar, Don Leonardo Teyton. En ung skæglos Mand i gejstlig Dragt, med gnistrende sort Haar, saa vidt forskellig fra det Billede, jeg i Tankerne havde dannet, træder ind og hilser mig velkommen til Rom. Han blev min trofaste Ledsager paa flere Spejderture og paa en længere Tur i Bjergene.

Den næste Dag er Søndag, og Kl. 3 møder vi 5te Termini Trop ved dens Lokale i Nærheden af Bane-gaarden. Nysgerrigheden er stor paa begge Sider. Her staar jeg for første Gang overfor Kammerater, og de stirrer paa Manden fra det kolde Norden. Det var ligesom om de fik Kuldefornemmelser derved. Hvor var der dog mange forskellige Typer. I Virkeligheden stammede de ogsaa fra vidt forskellige Egne af Landet, lige fra Turin til Neapel. Vi drog afsted gennem Byen, men ikke i sluttet Trop. I smaa Grupper paa 4—6 Mand med 30 Skridts Mellemrum vandrede vi igennem Villa Borgheses prægtige Park ud til „Aqua Acetosa“. Jeg maatte igang med at lære dem nogle af vore Lege. Navnlig de forskellige Stafetløb gjorde Lykke, og det var mor-

somt at iagttage, at der med Hensyn til Iver for at komme først, opmuntrende Tilraab til de løbende og lign. absolut ikke var den ringeste Forskel paa disse Sydens Born og vore egne Dreng, der var egentlig ikke mere Liv over en saadan Scene, end om den havde fundet Sted i Danmark. Diciplin i nordisk Forstand var der ikke, og Don Teyton paastod, at det slet ikke kunde nytte at kore dem i saa stramme Tøjler,

Day og Nat.

som vi brugte i Norden, saa vilde der simpelthen ikke blive en Spejder tilbage. Jeg er dog ikke ganske enig med ham, men jeg er klar over, at der skal en ganske særlig kyndig Haand til at lede dette livlige Materiale. Der er noget ualmindeligt graciøst over disse Dreng; selv op i 14—15 Aars Alderen er de indtagende ved deres barnlige Naivitet, hvilket slet ikke er nogen Fejl. Det er værre at være voksen-blaseret. Hertil kommer saa det skønne, klangfulde Sprog. Sang har de ikke meget Begreb om, de Par Ting, de opvartede med, virkede ikke tiltalende.

En følgende Søndag marcherede vi ud ad San Sebastianporten og den gamle Via Appia. Jeg sluttede mig til en lille Gruppe paa 5 Ulveunger (lupetti), hvoriblandt to aldeles henrivende Fyre paa 10-11 Aar, Enrico

Rinaldi og Francesco Morigi. „Day og Nat“ kunde man kalde dem. Enrico, der var fra Norditalien, var aldeles nordisk blond med energiske Ansigtstræk, den anden var Romer, mørk med mere bløde Træk.

Jeg kunde se, hvordan Spørgsmaalene arbejdede inden i dem og truede med at flyde over. Paa mit bedste italienske sagde jeg dem, at de gerne maatte spørge, men „piano“, — og saa skyllede der en Bølge henover mig.

Jeg maatte lære dem at gaa i Takt efter dansk Kommando og at gøre Vending under March. Alle de gamle Gravmonumenter har i deres lange, bevægede Liv vist næppe set noget mere komisk end disse smaa Fyre trippe afsted efter Enricos „venstre-øjre, venstre-øjre“ og „ome-kang“ (om-kring).

De fleste kender vist Sienkiewitsch' berømte Roman „Qvo vadis?“ Den skønne Legende om Petrus, som flygter fra Rom og paa Vejen møder Christus. Paa Petrus' ængstelige Spørgsmaal: „Qvo vadis, Domine?“ (Hvor gaar Du hen, Herre?) svarer Christus: „Til Rom for at lade mig korsfæste igen!“ Saa vender Peter skamfuld tilbage til Korset og Martyrkronen.

Mon vi ikke alle trængte til en saadan indre Stemme, som kunde tvinge os tilbage paa Pligtens ikke altid lige behagelige Vej?

Nu stod vi her ved det lille Kapel, hvor dette Møde siges at have fundet Sted. Ellers var der intet mærkeligt ved Stedet. Hver med et Vokslys vandrede vi ned i Calixtus-Katakomberne. Jeg var blandt de sidste, og det var ganske betagende at se den lange Række hoppende Smaaflammer bugte sig i de lange, snævre Gange. Friske levende Dreng mellem alle disse gamle Grave. Liv og Død! Don Teyton var en fortræffelig Fører, han kendte alle de mærkelige Steder, forklarede Indskrifter og skildrede Stedets Historie. Drengene lyttede opmærksom til ham. De elskede ham allesammen, og han var det ogsaa værd. Det var rørende at se dem styre ham imøde med Raabet „il padre“ (Pateren) og slaas om at kysse hans Hænder.

Saa naaede vi igen op til Solen,

Lyset, Livet og Varmen, og som for at tage Revanche for den kolde Tur dernede under Jorden legede hele Banden Tagfat lige til Bymuren. Saa tog Enrico igen fat paa sit „venstre-ojre“. Jeg er sikker paa, at han har ligget hele Natten og forstyrrer sine Forældre med disse barbariske Kommandoer.

Har jeg ikke vidst det før, saa har jeg lært det her, at selv om en Sporvogn er optaget til Overflod, saa er der endnu Plads til mindst 25 Passagerer — udenpaa. Der er jo 4 Trinbrædter med Plads til 3 paa hvert. Saa er der Bagsiden af Understellet med Plads til 8, og den bageste Puf giver Plads til 3—4 Dreng. Det er en hel Sport at køre gratis i Sporvogn her. Tiden har

desværre kun tilladt mig at naa i Amatorklassen. Jeg foretrækker altid Hjørnepladsen paa Bagstellet, og man kommer næsten altid i godt Selskab. Forleden stod jeg sammen med 2 Betjente, en yngre Præst, en Soldat, 3 Kontorister og en Citronsælgerske. Forude kunde jeg skimte en meget velnæret Præst, der hang paa Trinbrædtet imellem 2-3 Fabrikassistentinder. Det kneb lidt at klare Præstemaven for modgaaende Sporvogne. Enkelte Vogne har ogsaa Pladser langs Siderne, men de er ikke særligt yndede.

Kaptajn Carlo Ratti, international Kommissær for de nationale Spejdere, er en gav Mand. Han er god Ven til Rektor Hartvig-Møller, og det er jo anbefaling nok.

Han anbefalede mig at se Trop III's Lokaler i Via Sicilia, og jeg fortrode ikke de to Timer, jeg tilbragte der. I kolige og rummelige Kælderrum i den store Skole „Lyceum Tasso“ har Drengene nogle monsterværdige Rum, endda med elektrisk Kraft til Drejemaskiner, Morkekammer m. m. Ulveungerne havde en Suite Tagkamre, jeg tror, der var mindst 6, og saa endda en herlig Tagterrasse. Jeg har sjælden set saa fortræffelige Lokaler, jeg blev næsten grøn af Misundelse. Desværre fik jeg paa Grund af Eksamenforberedelser kun Lejlighed til at hilse paa 3 Ulveunger. Ferien begynder 15. Juli og varer til 1. Oktober! Saa kan man jo nok tage nogle varme Eksamensdage. *Bonde.*

HVORDAN OG HVORFOR JEG BLEV SPEJDER

I

Hvordan og hvorfor jeg blev Spejder? — Jo, ser I, Dreng, jeg havde den Lykke at være en lille Dreng, dengang vor nye udmærkede Korpsinstruktør Ove Holm var en stor lang Dreng i Gymnasiet. Og saa gik jeg i Gl. Hellerup Gymnasium! Da Ove Holm og hans Kammerater i 1909 fik deres første Uddannelse som Patruljeførere under Rektor Hartvig Møller, syntes jeg, at disse Dreng, der saadan var ude selv (ogsaa om Natten!), fik Lov at tænde Baal og selv koge deres Mad og være ligesaa snavsede, de havde Lyst, var nogle drabelige Karle, og da de første 2-3 Patruljer dannedes, var jeg der straks! Jeg husker endnu tydelig den Dag, da vi fik vore første Uniformer (det var langt senere), hvor stolt og lykkelig jeg var den. Jeg var straks hos Fotografen, og Billedet hænger nu i Tropslokalet, til stor Morskab for Drengene! Efterhaanden blev vi organiserede i Tropp; en lang Tid var Spejderchefen min Tropsfører, og han forstod nok at tage os, saa vi bevarede Interessen! Og skal jeg sige jer, hvad jeg har lært i mit snart lange Spejderliv, saa maa jeg først og fremmest nævne

Kammeratskabsfølelsen! Skulde vi paa en lang Tur eller deltage i en Konkurrence eller lign., saa skete det

Willy Hol Hansen.

kun, naar alle deltog! og saadan gør vi endnu. Og saa de lange Ture — hele Danmark paa Kravds og tværs, Stockholm 1912, Tyskland, Schweiz, Italien — en Rigdom af Minder om

alt, hvad der er godt og smukt! Og dog er det maaske ikke de store Begivenheder, der huskes bedst; — de herlige Aftener ved Lejrbaalet paa Lejrpladsen ved Wesselsminde, naar en Flok jævnaldrende en Lørdag Aften var taget derud, de mange kammeratlige, intime Samtaler, Sange o. s. v., alt det er det maaske, som binder stærkest!

I hvert Fald, den, der har levet sig ind i Spejdertilværelsen, falder aldrig helt fra. Engang imellem, naar Livet kan synes trist og tomt, graver de gamle Stridsoksen op, og en skønne Aften finder man dem langt fra Forretning og Kontor paa den gamle Plads ved Lejrbaalet, og med straalende Øjne lytter de til Drengenes Snakken og Sang, medens Minder drager forbi, og aldrig befinder de sig bedre og lykkeligere, end naar sidste Mand har snoret Teltet til, og de sover ind under Telttaget. Glade og tilfredse drager de hjem, med Humor og Kræfter til at tage Kampen op!

Willy Hoi-Hansen,
Lærer v.
Gl. Hellerup Gymnasium.

FOTOGRAF EMIL CLAUSEN. FREDERIKSBERGGADE 34
Elegant Udførelse. Telefon 8050. Rimelige Priser.

LEO PETERSENS SPEJDER-BILLEDER

At gaa med Hatte paa i Blæsevejr
er ikke nemt — hvis Hattene er høje
Om ej du ved det, kan du læse her,
hvad Tort et saadant Skorstensrør
maa døje.

②

En Herre vandrede paa alfar-Vej,
da pludselig et Vindstød fjerned
Hatten,
En Spejder tænkte: »Her er Brug
for mig —
lad koste hvad det vil — jeg henter
Skatten —«

③

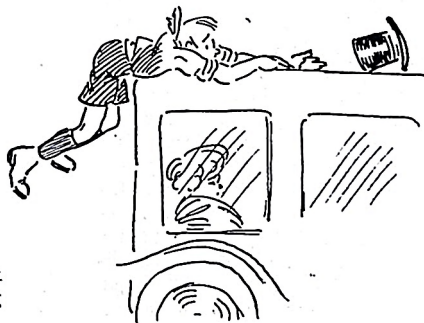
Af Sted han foer — med Iltoget
han fløj —
han ænsed hverken Gøen eller
Galen
da lød et Bump — og et »Halleløj!
Halleløj!
— Det var en Mand der satte sig
paa Halen —

En Panser stilled sig i Positur:
»Hertil min Ven — men ikke
længer!«
Men Theobald — som var en stor
Filur —
han skød blot Genvej mellem
Mandens Stænger!

⑤

Se, Sveden perler — og et væm'ligt
Sting
gør ondt i Siden — men en
Spejder smiler — —
mens Hatten roligt slaar et
Herresving
og rundt om første Gadehjørne
piler —

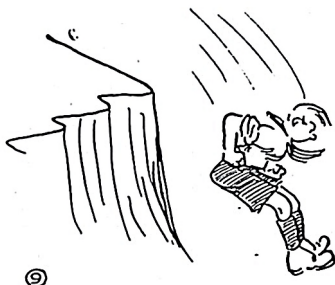
⑥

Til sidst blev Hatten træt — den
Tur var streng —
og ked af Gadens Snavs og Vejens
Føre —
— et hurtigt Spring — — og baade
Hat og Dreng
er kommen »ovenpaa« — og »op at
køre!«

MED TEKST AF GUNNAR JØRGENSEN

Men Byens Gader mangler Ly og Læ
— i skyndsomst Hast de begge to
forlod dem —
i Skovens Dybder staar der Træ
ved Træ
— men det gør »Av« at støde
Panden mod dem!

Da kom de til en stejl og stenet
Skrænt
(langt snarere end de begge har
formodet)
»God Morgen, Ilat — nu er din
Saga endt:
allons enfants — nu ta'r vi den paa
Ho'det!

Og ned han faldt, vor Ven, med
Tju og Bang —
(det er da godt, at høje Hatte fjere!)
Kan gerne være at den Hat engang
har været høj — den er det ikke
mere!!

(Fortsat).

Skolen havde fri. I de tre Dage, Idrætsstævnet varede, var Lektier, Regneopgaver og Remser som blæst bort fra Drengenes Tanker.

De levede og aandede kun for det, der foregik paa den store Festplads.

Storst Interesse blandt Ungdommen vakte dog Spejderlejren, som var rejst bag de tre store Gymnastiktribuner. De hvide Telte lyste i Solen og hele Dagen igennem fik Lejren Besøg af et nysgerrigt Publikum. Alle skulde de hen og se de flittige Spejderdrøge, der kogte og stegte, hovlede og savede, byggede Vindskærme og Broer.

„Hvorfor er du ikke Spejder?“ spurgte Bents fynske Gæst, som selv var Patruljefører i Odense.

„Jeg maa ikke!“ mumlede Bent — og begyndte at tale om andre Ting.

„Jeg skal nok faa din Far omstemt,“ lo den anden.

„Ja — det tror du — saa kender du ikke Far!“

Ved Aftensbordet derhjemme gjorde Keld et første Angrebsforsøg.

Det mislykkedes totalt.

„Bent Spejder?“ lo Faderen drilende. „Han tor ikke engang gaa hen hos Købmanden, naar det er mørkt!“

„Aa — lad vær, Far!“

„Lad vær — siger du — det er da sandt nok. Kan du ikke huske, at jeg selv maatte gaa forleden Aften —“

„Aa — det var ikke, fordi jeg var bange — Det var fordi jeg havde saa mange Lektier for —“

„Tak — den Undskyldning kender jeg — den kommer du altid med — undtagen naar du skal ud og lege — saa har du aldrig noget for ... Næ, min Dreng — vis mig en Dag, at du kan udrette noget — noget virkelig kækt og modigt — saa kan vi snakke om Sagerne —“

„Ja — vil du love mig det, Far?“

„Lad gaal Men nu maa vi vist af Sted, hvis vi skal naa hen til Spejderbaalet —“

„Gaar du med, Far?“

„Ja — det er vist bedst — det er jo halvmørkt allerede!“ smilte Arkitekten.

„Aa — du kan ikke være det bekendt, Far. Det ender jo med, at Keld tror, det er sandt!“

— — —

Solen gik ned. Himlen imod Vest var lysende og klar. Helt ude i Horizonten sejlede et Par lette Skyer.

I det dæmpede Tusmørke fødtes Lejrstemningen. Efterhaanden som Nattemulmet senkede sig over Pladsen, voksede den. Og da det store Baal begyndte at knitre og sende sine Gnister op mod de blege Stjerner, var man lige midt i Eventyret.

I Kreds om Baalet lejrede Spejderne sig, saa tæt at Varmen fra Flammerne var trykkende og Røgen sved i Øjnene. Uden om Halvkredsen var der sort af Mennesker. „Er det ikke flot, Keld?“ hviskede Bent. „Se, hvor det blusser op, hvergang de hiver nyt Brænde paa!“

En ung Spejderfører stod frem og deklamerede. De rødlige Flammer skinnede op mod hans alvorlige, mandige Ansigt. Drengene lyttede i aandløs Spænding. En anden stod frem og opvartede med en munter Fortælling, det i et Nu forvandlede den lyttende Drengeskare til et bølgende Hav af kaad Latter ...

Bents Far stod og saa paa alt dette. I hans Øjne lyste et muntert Glimt. Hvor maatte det være en Oplevelse for disse Drengene at være med dér. Det var nu i Grunden Synd, at han ikke for længe siden havde givet Bent Lov.

Naar bare det ikke gik ud over Lektierne.

„Vil Far ikke med ud i Løvhyt-

ten!“ spurgte Bent, da Lejrbaalet var Slut og Skaren spredtes.

„Nej, ellers Tak, min Dreng. Jeg foretrækker rigtignok min gode, lune Seng derhjemme. Og det tror jeg ogsaa, du gør, naar du først er kommen derud!“

„Nej, Far — du kan tro nej — vel, Keld?“

„Ja ja, sov nu godt! Og saa ser vi jer altsaa i Morgen tidlig — for I gaar over til Opvisningen.“

„Tomahawken“ — saaledes havde Bent døbt det hemmelige Løvhyttekomplot — samledes, og snart travede det lille lystige Selskab under Sang og Latter ud ad den mørke Landevej.

De naaede Skoven.

Den laa foran dem, mørk og uhyggelig. Lommelygterne blev trukket frem, og ved Hjælp af deres smaa, hvidlige Lyskegler trængte Drengene frem mellem Stammer og Buske. Som rigtige Fribyttere veg de uden om Veje og Stier og søgte at bryde tværs igennem tykke og tætte Krat.

Pludselig standsede Torben, der gik i Spidsen som den kækkeste og modigste af dem alle.

„Er du gaaet i Staa?“ raabte Bent. Hans Stemme lød ualmindelig høj og braldrende i den stille Skov.

„Sss!“

Torben blev staaende, som var han naglet fast til Stedet.

„Hvad er der dog i Vejen, Top?“ spurgte Bent og nærmede sig.

„Jeg syntes, jeg saa’ noget Lys derinde mellem Stammerne!“

Kammeraterne stirrede tavse ind i Skovens Tykning. Der var dødsstille. Da en af Drengene rørte lidt paa sig, kunde man høre de tørre Grene knække og knase under hans Fødder.

„Kan du se noget?“ spurgte Kesse, denne Gang med hviskende Stemme.

„Næ — ikke merel!“

„Aa, saa var det naturligvis Vråvl og Sludder altsammen.“

„Han har vist drukket, inden han gik hjem fra!“

Humoret, der var dalet et Par Tommer, da Torben standsede, vendte hurtigt tilbage og Vittighederne begyndte igen at faa frit Løb. Tomahawksvingerne fortsatte deres besværlige Vej.

Kun Torben gik stadig tavs. Spejdende til alle Sider.

Da lød der pludselig en Lyd, som

fik dem alle til at standse. Det var en Hund, der goede langt borte.

„Naa, havde jeg saa ikke alligevel Ret?“ hviskede Torben.

Men de andre var alt for spændte til at kunne svare.

Dybt inde i Skoven skimtede de nu et Par flakkende Lys. Det var ikke nemt at afgøre, om de kom nærmere eller var paa Vej ud af Skoven. Men da Hunden lidt efter udstødte et Par Glam, lod det nærmere.

„Hvad nu?“

Ingen vidste, hvem der udtalte dette Spørgsmaal, som brændte alle paa Læben. De stod og saa raadvilde paa hinanden.

„Sluk Lygterne!“ raabte Keld, der var den eneste, som bevarede Sindsligevegt.

Der blev saa mørkt mellem de tætte Stammer, at man ikke engang kunde se en Haand for sig.

„Op i Træerne!“

Det var igen Keld, der kommanderede.

Kviste knækkede, Grene knagede, Lov hvislede — saa blev alt stille. Alle Drengene sad skjult i de tætte Kroner.

De kunde se, hvordan Lysene stadig kom nærmere og nærmere. Ti Minutter senere standsede to store, stærke Mænd under Træerne. Hunden, som de havde med i et Baand, snuste og snøftede. Lob om fra Træ til Træ og goede som en besat. To skarpe Lyskegler gled op mod de store Bladkroner — og belyste i et Nu de angstede Dreng.

„Kom ned deroppe!“

Ikke en Lyd hortes. Hvem havde Mod til at hoppe ned i Favnene paa disse to mørke Skikkelser med den glubske Hund.

„Det er Politiet!“ lod Stemmen igen.

Nu kendte Bent den ene af Betjentene. Det var Overbetjent Birk, der boede Dør om Dør med hans Far.

„Er det Dem, Hr. Birk?“

Behændigt og let entrede han ned ad Stammen og stod snart Ansigt til Ansigt med de to Betjente. Politihunden sled i Baandet, men blev hurtigt bragt til Ro af sin Herre.

Snart myldrede de andre Drengene ogsaa frem fra deres Skjulesteder.

„Hvad i Alverden gaar her for sig?“

Bent forklarede, at de var paa Vej ud mod „Løvhytten“! Hans Kammerater samlede sig i en Klyn-

ge og stod og gloede.

„Og I har vel ikke mødt

en lille Dreng?“

„Nej!“

„Vi er ude at søge efter ham! Han har været borte fra sit Hjem hele Aftenen. Hvor ligger jeres Løvhytte?“

Bent forklarede det, saa godt det var ham muligt.

„Er I Spejdere?“

„Næ —“

„Naa, gaa nu bare hen til jeres Løvhytte.“

„Saa maa vi hellere følge med derhen! Det kan jo være, Fyren har søgt Tilflugt dér!“

De naaede Hytten.

Den var tom.

Keld havde paa Vejen talt med Overbetjenten, som dog ikke vidste andet end at Drengen var gaaet hjemmefra om Eftermiddagen og var ikke vendt tilbage endnu. Der var Folk, der mente at have set ham herude ad Skoven til.

Betjentene undersøgte den nærmeste Omegn omkring Hytten og forlod saa Drengene, efter at have ønsket dem en rolig Nat.

Der var dog ingen, som følte Lyst til at gaa til Ro. Længe sad de om det lille Baal, de hurtigt fik tændt. Ingen Sange og ingen Vittigheder. Alvorlige og faamælte sad de og stirrede ind i Baalet. Da de endelig blev saa sovnlige, at Øjnene begyndte at falde til, listede de ind i Hytten — en efter en — og til sidst sad kun Bent tilbage. Alene ved det doende Baal.

Han kunde ikke sove. Tankerne arbejdede. Blodet hamrede i Tindingerne. Han begyndte at fryse lidt, hentede et uldent Tæppe frem og svøbte sig godt ind i det.

Hvor mon den lille Dreng kunde være løbet hen?

Folk mente at have set ham herude i Skoven. Maaske han var faret vild maaske han ikke kunde finde hjem i Mørket eller maaske han var faldet og havde slaet sig saa slemt, at han ikke kunde gaa mere Tænk om han laa et eller andet ensomt Sted i Skoven — uden Hjælp —

Hvad om man nu gik ind og vækkede Keld og sammen med ham gennemsøgte Skoven. Eller om man gjorde det alene? (Fortsættes).

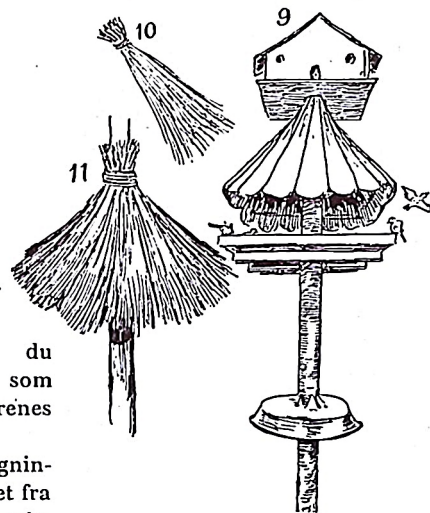
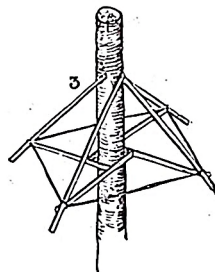
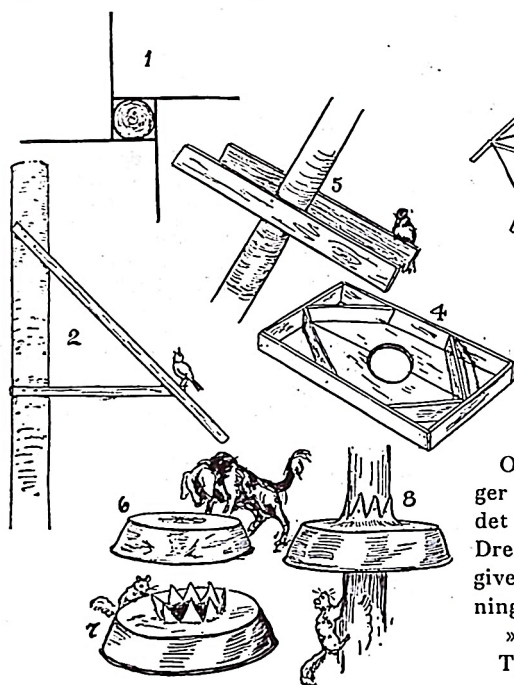
DU HAR VEL IKKE GLEMT FUGLENE?

ET FØRSTE KLASSES FUGLE-HOTEL.

I har læst om de stakkels russiske Børn, der sulter — og I har forhaabentlig ikke blot læst om dem — I har vel og-

kolde Vintermaaneder, nogle smaa frysende Stakler, som I møder hver Gang I gaar uden for en Dør: *Fuglene*. Har I husket

Som et Par Brædder fast under (Fig 5), at ikke den skal glide ned ned. Skær en stjerneformet Tegning i Bunden af en gammel

dem? Har du glemt, at du som Spejder er Dyrenes Væh?

Overstaaende Tegnninger — som er hentet fra det store amerikanske Drengblad. »Boys Life« giver en ypperlig Vejledning i Bygningen af et »FUGLE-HOTEL«

Tag en Stang (Fig. 2,) søm nogle Lister fast

(Fig. 1. 2 og 3) saa har du straks Skelettet til »Hotellet's« Tag, lav en Kasse (Fig. 4), hvor du kan anbringe Korn og Brød, og skub Stangen gennem dens runde Hul.

saa givet noget — lidt eller meget — for at hjælpe dem. — Disse Linier skal minde jer om nogle andre levende Væsener, ogsaa har det haardt i disse

Blikskaal eller lgn. (Fig. 6.) bøg Fligerne om (Fig. 7) og søm den godt fast til Stangen et Stykke under »Madkassen« (Fig 8). Den vil forhindre udvedkommende Dyr i at klatre op ad Stangen for at stjæle Føden eller fange Fuglene. Paa (Fig. 9) ser du »Fuglehotellet« i færdig Stand — ovenikøbet forsynet med Beboelseslejlighed paa Kvisten!

I Sverrig og Finland har de forskellige Skoler gjort et stort Arbejde for at fremme frivillige Legemsøvelser uden for Skoletiden, og der er i disse Lande blevet dannet landsomfattende Organisationer til Støtte for Arbejdet.

Nu er man godt i Gang med herhjemme at gøre noget lignende, Der er blevet nedsat et foreløbigt Udvalg, som har henvendt sig til de

NOGET FOR ENHVER RASK DRENG!

forskellige Skoler og bedt dem lægge sig i Selen for at fremme Arbejdet.

For at faa Gang i Sagerne er der allerede indført et

SKOLE-IDRÆTS-MÆRKE

Dette skal kunne tildeles enhver Skoledreng eller Skolepige, som har

bestaaet de foreskrevne Prøver. — Skoleidrætsmærket har tre Grader. For at opnaa 1. Grads Mærke skal Eleven være fyldt 10 Aar, for at opnaa 2. Grads Mærke skal Eleven være fyldt 12 Aar og for at opnaa 3. Grads Mærke skal Eleven være fyldt 15 Aar, Kun eet af Mærkets Grader maa bæres. Nærmere Oplysninger om de forskellige Prøver kan I faa hos Jeres Lærere.

B L A N D T K A T O L S K E S P E J D E R E

Halloj Jokum, Klokken er snart 6... Det er en af Mønstrene fra sidste Vagthold, som rusker Liv i Lejrdegnen.

Noget søvndrukken tidser denne ærværdige Herre ned til Kilden og besøger sit Morgentoilette, Reveljens falske Toner og Vandet gør ham helt vaagen. Og med mere Fut gaar han i Gang med sin Gerning — „at rikke Domkirken til.“

Præsten er allerede oppe „Go' Maaren, Højærværdighed!“ De to gejstlige Herrer hilser hjertelig paa hinanden og giver sig til at diskutere Kirkens Udsmykning. Lidt efter forsvinder Degnen ind i Skoven paa Jagt efter Bøgegrene. — Den lange ranglede Spejder minder med sine Susebukser og bare Arme mindst af alt om — en frakkeklædt Landsbydegn.

Ikke den hvide Messehagel har Præsten begyndt Gudstjenesten. Paa Altret brænder der Lys blandt de brogede Blomster. Foran Kirketeltet knæler „1. Absalons“ og „St. Jørgens“ katolske Spejdere. — Lejrdegnen beder for og de friske Drengestemmer svarer. Fader vor, Ave Marie og Trosbekendelsen. . . . De beder for Paven, for alle deres Kære, for 4. Divisionen og dens Førere, for alle Spejdere i hele Verden og for de arme Sjæle i Skærsilden. Derpaa synger de — lige saa frejdigt som ved Aftenens Lejrbaal. Saa vender Præsten sig og holder sin daglige 5 Minutter lange Prædiken.

Solen skinner i lange Striber ind mellem Bøgetræerne. Hist og her titter et Stykke blaa Himmelfrem. Nede i Strandskanten hviler Vandet. Der er et Par Fugle, som synger utrætteligt. Og paa Altret lyser Markblomsterne gult, rødt og blaat. Alt det taler Spejderpræsten om: . . . Tak Gud for det som for alle andre Gøder i Lejren. Husk paa, at det er Ham, som har skabt det hele. Han er selv endnu meget smukkere og bedre end sit Værk. Hver Blomst drog den hellige Frans' Sind op mod Gud. Vis Ham Tak ved at holde jert Spejderløfte og Loven og ikke at glemme hver Dags „good turn.“

Messen fortsættes. Den lille Klokke ringer. Tilbedende bøjer Drengene sig, mens Præsten højt løfter det forvandlede Alterbrød. I den lille Menighed er der dødstille. Men Fugle synger. En Vadfugl skræpper op ved Vandet. Det hviler højt oppe i Bøgenes Kroner. Det er, som hylde Naturen sin Gud med os.

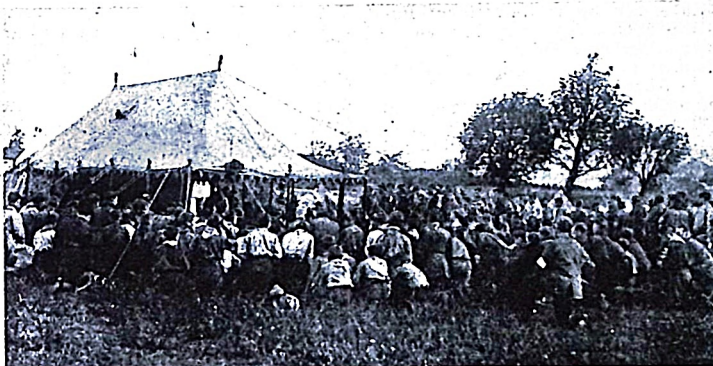
Med foldede Hænder gaar de fleste af Drengene op mod Altret for at modtage Vor Frelser i Alterbrødet. Alle dybt alvorlige, de smaa raske 12—14 Aars Gutter og de store Førere.

Alt lyder Fællesbønnen og Salmesang om Kap med Fuglenes.

Efter Messen kommer Morgenskafningen. Og saa gaar Dagen som i alle andre Lejre med Spejderalvor og Spejderhaløj. — Der ligger Præsten i Græsset — sludrende med et Par rigtige smaa Københavnerlampe. 8 af samme Kaliber søger at vælte den „ærvær-

ned, er Synsranden stadig rød, Spejderne staar rundt om Baalet og synger de to faste Sange „Der er et yndigt Land“ og „Kongernes Konge“ Sjælden føler Drengene saa stærkt som her, hvad de synger. Divisionskapellanten nærmer sig Baalet, og med „Spejderbønnen“ i Haanden beder han Aftenbønnen. I Stillehed ser hver Dreng tilbage over Dagen, der gik, og angrer sine Fejltag. Saa knæler alle ned, og Kapellanten lyser Velsignelsen over dem.

Der er mørkt oppe i Lejren. Enkelte Førere sidder lavt om det hændende Baal. En af dem mindes nogle Linjer af Johannes Jørgensen.

dige“ Degn ned ad en Skrant; han forsvare sig drabelig, men lider dog under Jubel stort Nederlag.

Det kan hende, at man paa en ensom Skovsti møder Præsten i alvorlig Samtale med en af Spejderne. Hvem aner, at Drengen der gaar til Skrifte.

Lejrbaalet, der før brændte med Flammer saa høje som Træer, er nu kun Gløder. I Bugten er Vandet oljeblankt. Skønt det er længe siden, Solen gik

Nu tændes de Stjerner i Aftenblaa, og Lamperne tændes i Stuer. Guds Engle til Menneskebørn nedgaar med Tanker, der trygle og truer. . . .

. . . Men han er glad; han synes, at Dagen er gaaet saa smukt. Har man ikke givet „Cæsar, hvad Cæsar's er, og Gud, hvad Guds er?“

Jan Ballin.
Spejderdegn.

TRIFOLIUMS MÆLKEFORSYNING

leverer altid prima, velsmagende Mælk fra

store Mønstergaarde,

som altid staar under Tilsyn af

Selskabets egne Dyrleger.

Telefon Central 9204, 9205 og Godthaab 2576.

Det største og bedste
Udvalg i

Børne- og Ungdomsbøger -
Gavebøger - dansk og uden-
lansk Spejderlitteratur - dan-
ske og udenlandske Spejder-
tidsskrifter findes i

DANSKE DRENGES BOGHANDEL

Postkonto 1713 GEORG ANDERSEN Telefon 13.235

Skindergade 40 • København K.

Bøger - Papir - Musik.

Brug Postkortet med Spejder-
lillen à 0.12, - 10 Stk. 1.00.
Engelske Spejderkort à 0.5.
„Spejdermarch“, March af
Carl Olsen 1.50. - Alle Ge-
neralstabskort haves paa Lager.
Alt forsendes omgaaende og
portofrit.

MAD OG DRIKKE; NYDELSES- MIDLER; TÆNDERNES PLEJE

Spis aldrig for meget, men sult heller ikke. Giv dig Tid til at tygge Føden godt, inden du synker den.

Spis paa bestemte Tider.

Spis mest Frokost og Middag, mindst til Aften.

Spis og drik ikke for varme Sager, men lad dem have Mundens Varmegrad.

Spis og drik ikke skiftevis noget meget varmt og noget meget koldt.

Drik ikke koldt Vand, hvis du er varm eller stakaandet.

Drik aldrig hurtigt.

Spis ikke daglig søde Sager og aldrig for meget.

Nyd ikke raa Næringsmidler.

Spis ikke umoden Frugt.

Skyl eller tør omhyggelig moden Frugt, inden du spiser den.

Synk aldrig Æble- Kirsebær- eller Blomstestene.

Tag aldrig Naale, Knapper eller lign. mellem Læberne, Tænderne eller i Munden.

Drik aldrig af samme Bæger, som andre har drukket af, før end du har skyllet det godt.

Tag dit eget Drikkekrus med i Skolen og laan det ikke til nogen.

Drik kun frisk Vand.

Tag dig i Agt for urent, ildelugtende eller ildesmagende Vand.

Kan du kun faa daarligt Vand, saa kog det mindst 10 Minutter og tilsæt det for Smagens Skyld nogle Draaber Citronsaft eller lign.

Drik saa lidt som muligt til Maden.

Drik helst ikke Kaffe og The, i al Fald ikke stærkt tillavede.

Drik aldrig spirituose Drikke.

Drik kun Vin, naar din Læge ordinerer det.

Husk at flere Mennesker drukner i Bægeret end paa Havet.

Glem ikke, at hvor Vinen gaar ind, gaar Viddet ud.

Lad være at ryge eller overhovedet nyde Tobak i nogen Form.

Vil du absolut lære at ryge, bliver du først syg nogle Gange, og naar du endelig har lært dig Kunsten, begynder først Elendigheden for Alvor.

Vinen og Cigaren
følger ofte Narren

Sunde Tænder er en stor Pryd og gavner i høj Grad Helbredet.

Rens Tænderne hver Aften og børst dem baade indvendig og udvendig med en ikke for haard Tandbørste.

Skyld derefter omhyggelig Munden med Vand.

Gør det ogsaa efter hvert Maaltid.

Gaa i det mindste én Gang om Aaret til Tandlægen.

Misbrug ikke dine Tænder til at bide eller knække haarde Genstande.
Ved Jørgen.

EN NY ROBINSON

Efter 23 Aars Ophold paa Papuæerne er Ungareren *Karl Alexander Verebelvi* vendt hjem til Budapest. I et Interview fortæller han at han i al den Tid har levet i en Hule, som var sprængt ind i Klippen ved Hjælp af Dynamit. Han ernærede sig hovedsagelig ved Byttehandel, idet han byttede Glasperler og lignende værdiløse Ting bort for Perlemor hos de Indfødte, og for Perlemoret tiltuskede han sig saa de nødvendige Fødemidler.

Verebelvi fortæller endvidere, at Øens forskellige Stammer til Stadighed bekriger hinanden. Sejrherrerne æder de Overvundne. men ogsaa deres egne Saa-rede, og de gamle Folk bliver ligeledes ædt. Naar Pigebørnene er 5 Aar gamle er de giftefærdige, Drengene regnes derimod ikke for Mænd, før efter deres 10. Aar!!

Sprøjten dundrer gennem Gaderne, Gnister staar der fra Hjulene, og de skumdrivende Hestes Buge rører næsten Jorden. Forskræmte, nysgerrige Ansigter i alle Vinduer, og enhver der blot nogenlunde kan styrtet af Sted for at følge Brandmændene paa deres raske og spændende Færd. — Banker det mon ikke i enhver rask Drengs Hjerter ved Tanken om trænge sig gennem den sammenstimlede Menneskemængde foran Ildstedet og melde sig: Har De Brug for min Assistance Herr Brandinspektør; jeg er Samariter?"

Det er de utalligste Steder der er Brug for en, naar man selv er klar over at sidde inde med de Erfaringer, der svarer til Ambulancemærket.

Blot et enkelt: En Mand falder i Vandet paa Badeanstalten og bliver trukket bevidstløs op. Er der da ikke en vis Stolthed forbundet med at turde bryde de maabendens Rækker og paatage sig Ledelsen af Genoplivningsforsøget?

Andre Eksempler fra det daglige Liv, hvor det er afgørende Betydning for vedkommendes Liv, at der bliver grebet hurtigt ind:

Din lille Søster har, nysgerrig som hun er, smagt paa Eddikesyreflasken eller maaske drukket Saltsyre, og hele Huset er i Op-rør; man ringer efter Læge, som i Reglen kommer for sent til at udrette noget. — Det maa dog være en tilfredsstillende Følelse at vide sig i Stand til at klare en saadan Situation ved blot at give hende Sæbe eller Tandpulver, som man altid har ved Haanden.

Der er næsten ikke den Ting, en dreven Spejder med Ambulancemærket ikke kan. Han kan erhverve sig Havemandens Hengivenhed ved at stoppe Collodiumvat i hans hule Tand; han kan forbinde Tjenestepigens Finger, naar hun har skaaret sig paa Brødmaskinen, han kan fortælle sin Mor, hvorledes hun skal fjerne den Flue, som Brormand har faaet i Øjet.

Baade smaa og store Tilfælde kan han komme ud for, Opgaver, som det har sin Betydning for ham at kunne løse som Dreng og senere i Livet.

Paa Sameriterkursus lærer Spejderne at forbinde Lysten til at hjælpe med Evnen dertil.

De fleste Drenge vil saa forfærdelig gerne hjælpe, navnlig naar de har Uniformen paa. Og det er jo udmærket. Men mange vil sikkert have opdaget, at i Tilfælde, hvor det gælder noget

alvorligt, om man griber ind paa den ene eller anden Maade, der er man altid bange for at træffe en Afgørelse. Dette beror paa, at man selv er klar over sin manglende Viden desangaaende. Anderledes, hvis man virkelig har lært, hvad der kræves paa et godt Sameriterkursus.

Man faar der præcist indprentet, hvad man gør i det Tilfælde og hvorledes i hint, hvad man absolut ikke maa gøre, og hvornaar det er bedst at holde sig passiv.

Det kan jo ikke nægtes, at der kræves noget Arbejde til Ambulancemærket. Men det behøver ikke at være kedeligt, som de fleste tror. Hvis man ofrer et Par Timer en Aften om Ugen forbereder sig hjemme dertil, kan det hele læres paa ca. 3 Maaneder. Desuden faar man der Oplysninger om noget, som jeg for mit eget Vedkommende

synes det maa være yderst ubehageligt at være uvidende om — nemlig hvorledes ens eget Legeme er indrettet, en Opgave som Skolen desværre ikke tager sig alt for kærligt af.

Men man maa ikke glemme, at man ikke er Læge, selv om man har gaaet paa Kursus, og at man for at holde Kurds-kaben vedlige er nødt til at genopfriske Bogen mindst en Gang aarlig. En saadan Ordning burde absolut forlanges, hvis det hele var til noget.

Er saa disse Fordringer opfyldt, kan man ogsaa med Selvbevisethed fæste det hvide Mærke med det røde Kors, vort fornemste Duelighedstegn, paa sin Uniform. *Jens Foged.*

Har du gjort din Pligt over for de sullende Kammerater i Ruslane?

SPEJDER- BILLEDER

Husk!

HEINRICH & POULSENS

Tlf. 1428.

Detail-Udsalg for fotografiske Artikler.

Tlf. 1428.

Højbro Plads Nr. 6, 1ste Sal. — København K.

Stort Udvalg. — Kyndig Vejledning. — Hurtig Ekspedition

MYSTERIET I BANKBOKSEN — VED MOGENS BRIX

EN SPÆNDENDE FORTÆLLING FRA ENGLAND — ILLUSTRERET AF POUL SPROGØE

Francis Tobler sad i sit Kontor og kiggede Morgenaviserne igennem, medens hans Assistent, Allan Walker, var i Færd med at skrive nogle Breve. Pludselig ringede Telefonen meget voldsomt.

„Klokken er ni,“ sagde Tobler og saa paa sit Ur; „i Dag faar vi Forretninger allerede fra Morgenstunden, Walker.“ Han rejste sig og gik hen til Telefonen.

„Hallo! Ja, De taler med Francis Tobler. Hvem er det? Naa, Bankdirektor Sherwood. God Morgen, Hr. Bankdirektor.“

Tobler lyttede opmærksomt i Telefonen, og hans Ansigt blev efterhaanden alvorligere.

„Javel, Hr. Bankdirektor,“ sagde han, „min Assistent og jeg skal komme lige med det samme. Farvell!“

Den berømte Detektiv lagde Røret paa og vendte sig om til Allan Walker, som instinktivt folte, at der var noget spændende i Gære.

„Der har i Nat været Indbrud i Portlandbankens City Filial, og Tyvene har baaret sig meget mystisk og frækt ad. Lad os straks tage hen og anstille Undersøgelser paa Gerningsstedet.“

I Lobet af faa Øjeblikke stod den berømte Opdager og hans Hjælper uden for Portlandbanken. Det var en imponerende, marmorbeklædt Bygning, beliggende paa et af de mest trafikerede Hjørner i hele London. De store, tunge Egedøre blev aabnet for de to Herrer af den tykke, uniformerede Cerberus, hvis Livsopgave

det er at aabne og lukke Dørene for Bankens Kunder.

Inde i Forhallen gled en Strøm af Mennesker ud og ind, som om intet usædvanligt var hændt. Da Francis Tobler og Allan Walker kom ind i selve Bankhallen, kastede de et Blik ud over denne. Her var intet ejendommeligt ved den. Den var af den sædvanlige Type; Marmorfliser i pynkelige Kvadrater, kalkede Vægge med mandshøjt Træpanel af lyst Egetræ og svære Metallisekroner. Kassererne og Kontoristerne var paa deres Pladser. Der var intet ved Udseendet eller Stedets Atmosfære, der frembød det ringeste Tegn paa, at Banken den foregående Nat var blevet ramt af en Katastrofe.

„Værsgo at komme indenfor,“ udbrød en høj, hvidhaaret Herre med et aristokratisk Ydre og hilste Opdageren med en venlig Haandbevægelse fra Døren, der førte ind til Direktions Kontor.

„Jeg er meget glad over, at De er kommet,“ sagde Bankdirektor Sherwood, „vi er i en meget slem Knibe for Øjeblikket, og jeg haaber og tror, at De vil kunne hjælpe os. Kom ind i mit Privatkontor, saa kan vi tale om Sagen uden at vække Nysgerrigheden hos Kunder, der muligvis kender Dem.“

Tobler fulgte Sherwood ind i det elegant udstyrede Kontor, men lod sin Assistent blive ude i selve Banklokalet for at holde Øje med de Mennesker, der gik ind og ud. Som gammel dreven Opdager vidste Tobler

godt, at det ikke var usædvanligt, at Forbryderne opsøgte de Steder, hvor de havde foretaget deres ulovlige Handlinger for at se „hvorledes Landet ligger“.

„Det er Pierre Etrange, Direktør for denne Filial af Banken,“ sagde Sherwood og præsenterede Detektiven for en høj, glatbarberet Herre med mørkt Haar og mørke Øjne.

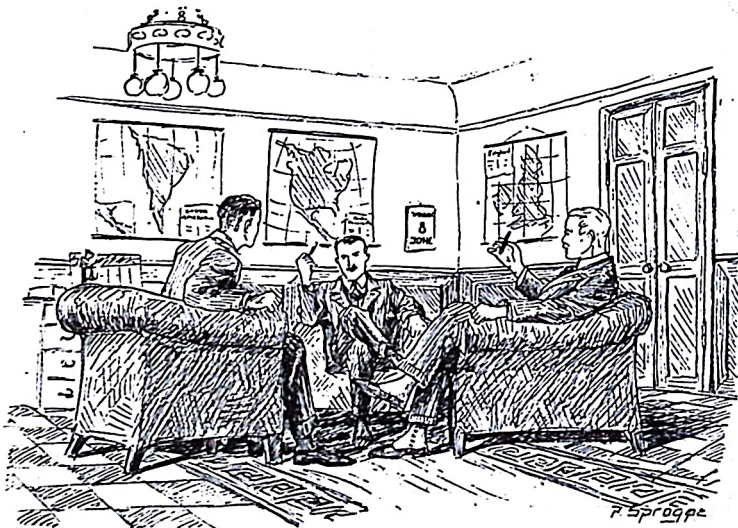
Denne rejste sig op og greb med et Smil Toblers fremstrakte Haand, som han trykkede fast.

„God Morgen,“ sagde han, „og Tak fordi De kom. De ved ikke, hvilken Lettelse det er for mig at vide, at De har taget Sagen i Deres Haand.“

Hans Blik modte Opdagerens, og denne, der gennem sin mangeårige Virksomhed havde en vis Øvelse i at se, hvad der rører sig inde i et Menneske, fattede straks Tillid til ham.

„Vær saa elskværdig at give mig en detaljeret Fremstilling af det passerede,“ sagde Tobler og satte sig ned i en af de store Chesterfields Lænestole og tændte den Cigar, som Direktøren bød ham.

„Som De jo ved, er vi lige ved Terminen,“ begyndte den unge Mand, „og som Følge deraf har vi fuldt op at gøre. For at faa noget af mit Arbejde fra Haanden, gik jeg i Gaar Aftes i det grufulde Regnevær, der jo begyndte ved Sekstiden, her hen i Banken. Klokken var da otte. Den Polititjant, der havde Vagt i Gaden, var gaaet ind i Bankens Port for at være i Læ for Regnen. Da jeg havde siddet et Par Timer her ved dette Skrivebord, mærkede jeg pludselig en Haand paa min Skulder, og en Revolver blev trykket mod min Tinding. Da jeg saa op, opdagede jeg en høj, maskeret og tilhyllet Mandsperson. Han sagde, at jeg øjeblikkeligt skulde føre ham ned i Bokshvælvingen og aabne det store Staalpengekab. Naturligvis protesterede jeg, men Slyngelen truede med at dræbe mig, hvis jeg ikke adlød. Hvad var der at gøre? Jeg førte ham derned. Da jeg havde aabnet Døren til Pengeskabet, kloroformerede han mig, og jeg husker intet, før jeg atter kom til mig selv og fandt mig liggende nede i Bokshvælvingen i bælgravende Mørke. Døren var smækket i, og den elektriske Pære knust. Her maatte jeg saa opholde mig til Klokken blev nu til Morgen, da Hovedkassereren kom derned. Saa snart jeg var kommet op, telefonerede jeg til Mr. Sherwood, som jo saa satte sig i Forbindelse med Dem. Ud over Kassereren, Direktøren og mig er der ingen her, der aner noget om det passerede.“

„Jeg tør ikke lade denne Affære komme til Offentlighedens Kundskab," indskod Bankdirektøren med et Suk, „mine Kunder hører alle til de velhavende Klasser, og trækker de deres Penge og deponerede Værdisager tilbage, betyder det Ruin for Banken og for mig. Ganske vist er det et ret betydeligt Beløb, den natlige Gæst har taget med sig, men i vor Hovedafdeling har vi lige for Øjeblikket Penge nok. Men det værste af det hele er dog, at et uhyre værdifuldt Halsdiadem, der tilhører Hertugininden af Guildsley, er blevet stjålet, et Smykke, som hun vil lade afhente Kl 3 i Eftermiddag, da hun skal bære det ved den store Hoffest i Aften. Det er det uheldigste af det hele. De ved, hvilken skandaleelskende Dame, Hertugininden er; og hvis hun faar at vide, at Banken er blevet plyndret, vil det allerede i Løbet af Eftermiddagen være kendt over hele London. De maa derfor skaffe mig Diademet, inden hun kommer; hører De, De maa."

„Ja," sagde Francis Tobler, „det er jo let nok at sige, at jeg maa. Jeg kan jo kun gøre mit bedste. Sig mig, hvorledes mener De, at Forbryderen er kommet ind i Banken?"

Han maa være kommet ind ad Hoveddøren," sagde Direktøren. „Det er den eneste Vej, der kan være Tale om, naar jeg lige undtager Kælderdøren; men den er altid låst og spærret indefra med solide Jærnbjelker. Der er blevet fundet et Par gamle Stovler lige inden for Hovedindgangen. Tyven maa have skiftet Stovler efter at være kommet ind."

Tobler tog de gamle, snavsede Stovler, som Pierre Etrange rakte ham, og underkastede dem en omhyggelig Undersøgelse gennem sit

Lommeforstørrelsesglas. Da han saa inde i dem, undslap der ham et Udraab og han rynkede Brynene.

„Hm," sagde han og satte dem ned paa Gulvet igen. „Min første Tanke var den samme som Deres, at Manden, da han var kommet ind gennem Hovedindgangen, tog sine vaade Støvler af og tog et Par tørre paa. Da han saa gik, mente han ikke, at han fik mere Brug for dem, hvorfor han lod dem blive staaende. Men da jeg undersøgte Støvlerne indvendig, saa jeg, at der lige over Hælen var gjort dybe Indsnit. Det er en Opdagelse, der under mig ikke saa lidt. Men jeg vil nu fortsætte mine Undersøgelser nede i Bokshvælvingen."

De to Direktører ledsagede ham ned ad Trappen til det store Staalpengeskab. Det elektriske Lys blev tændt og udbredte en stærk Belysning.

Tobler lod Blikket glide ud over Rummet. Væggene og Gulvet bestod af store, glatte Kampesten. Pengeskabet var bygget ind i Væggen og var lavet af tommetykt Staal. Da han saa ind i Skabet, opdagede han, at hvad der endnu var tilbage, var spredt hultur til hultur imellem hinanden.

Detektiven lagde sig ned paa alle fire og undersøgte Gulvet meget nøje gennem Forstørrelsesglasset. Selv Staaldøren og dens Lukkemekanisme undgik ikke en nøje Undersøgelse. Til sidst vendte han sig om til de to Herrer.

„Jeg kan intet opdage," sagde han, „Tyven maa have arbejdet med Gummihandsker for ikke at sætte Fingeraftryk. Jeg kunde lide at vide, hvorledes han er kommet ind i Banken. Er det tænkeligt, at fremmede har kunnet faa fat paa Nøglerne, Mr. Etrange?"

„Nej, det er absolut umuligt," sagde denne, „Nøglerne havde jeg i min Lomme, da jeg sad oppe paa Kontoret, og da jeg imorges blev fundet hernede, havde jeg dem endnu."

Detektiven bed sig i Læben. „Lad mig se Kælderdøren," sagde han roligt.

De forlod Bokshvælvingen og gik ud til Kælderdøren, som blev meget nøje undersøgt, men uden noget Resultat.

„Den Dør har øjensynligt ikke været aabnet i længere Tid," sagde Francis Tobler, da de igen sad oppe paa Direktionskontoret. „Vi maa sikkert forlade den Teori, at Tyven er gaaet den Vej ind."

Han tænkte sig om nogle Øjeblikke og vendte sig saa til Etrange.

„Jeg vil gerne rekonstruere hele Begivenheden," sagde han. „Vær saa venlig at sætte dem ved Skrivebordet i ganske den samme Stilling som da De blev overrasket af den natlige Gæst. Jeg vil saa spille hans Rolle."

Etrange satte sig straks ned i Stolen. Detektiven kom ind ad Døren og gik hen bag Direktøren lagde sin venstre Haand paa hans Skulder og satte sin Revolver mod hans højre Tinding.

„Saaledes," sagde Tobler, „antager jeg, at det gik for sig. Er det ikke rigtigt?"

„Nej, ikke ganske," svarede Direktøren, „kan De se det Ar, jeg har paa min venstre Tinding? Det er Resultatet af en Kricketbold. Slynglen pressede sit Vaaben imod Arret, alt-saa imod min venstre Tinding. Det husker jeg aldeles tydeligt."

„Mener De virkelig, at Revolveren var rettet mod Deres venstre Tinding, Mr. Etrange?" spurgte Detektiven interesseret.

„Ja absolut," sagde Direktøren.

Francis Toblers Øjne straaledes.

„Dette," udbrod han, „er et Punkt af stor Vigtighed. Den Mand, der har plyndret Banken i Nat, er kejthaand-det!"

„Ja, De har skam Ret," udbrod Direktør Sherwood begejstret.

Detektiven lo.

„Maa jeg laane Telefonen?" spurgte han.

„Med Fornøjelse!"

Tobler tog Røret og kaldte paa Politistationen i Dover Street. Da han havde faaet Forbindelse, bad han om at tale med Shepherd, Poliassistenten, der var en af hans gode Venner.

„Hallo, 'er det Dem, Shepherd? Det er Tobler. Hor sig mig engang, har De modtaget nogen Rapport fra den patruljerende Beljent i Adelphi Street?"

„Ja, jeg har," lod Svaret, „skönt ikke af stor Vigtighed. To Mænd kom ned ad Gaden og pludselig horte Beljenten, at en Rude blev knaldet, men da han kom hen til Stedet, var de to

HJEMMET DANMARKS populæreste Ugeblad

Kjøbenhavns Mælkeforsyning

Telf.
310
954

Telf.
310
94

Kører med sine 80 Detailvogne i København og Omega

Køb dine Frimærker

hos

Jens Gabs

Frimærkehandel.

Telefon Byen 5794 y.

Lille Kannikestræde 3.

KEHLET'S

FAVORIT

CHOKOLADE

OG CACAO

borte. Sammen med et Par andre Betjente undersøgte han alle de tilstodende Gader, men uden noget Resultat. Sig mig, er der noget paa Færde?"

"Næ, ikke noget videre," svarede Tobler. "Jeg antager, at Betjenten er ganske paalidelig?"

"Ja, absolut," svarede Assistenten, "han er her paa Stationen nu. Hvis De vil tale med — —"

"Nej, det behøves ikke," sagde Detektiven. "Tak for Ulejligheden. Farvel."

Hans Ansigt var alvorligt, da han vendte sig om til Direktørerne.

"Rudeknusere har været paa Spil her i Gaden netop paa den Tid, da Roveriet fandt Sted, saaledes at Betjenten blev optaget af at fange dem," sagde Tobler.

"Saa har Tvyen kunnet gaa ubemærket ind gennem Hoveddøren," sagde Etrange, "sikken en Slyngell!"

Detektiven fik ikke Tid til at svare, thi i det samme blev Døren revet op, og Allan Walker styrtede ind. Hans ophidsede Udtryk viste, at han havde noget meget vigtigt at fortælle.

"Hvad er der i Vejen?" spurgte Tobler ivrigt.

"Da jeg sad ude i Forhallen," sagde Walker, "saa jeg en lille undersætsig Mand komme ind. Han kiggede rundt til alle Sider for at se, om han blev iagttaget. Derpaa sneg han sig hen til Døren her ind til Kontoret, hævede sig op paa Taaspidserne og kiggede ind over Gardinet. Da han saa, hvem der var herinde, skulde De have set hans Ansigtstudtryk. Det røbede den højeste Grad af Overraskelse og Forfærdelse. Det maa have været en Kunde her i Banken, da han indsatte nogle Penge paa sin Konto. Da han gik, fulgte jeg efter ham og saa, at han gik ind i en lille Butik i Huset her ved Siden af, hvor der sælges Noder og gamle Musikinstrumenter. Jeg spurgte et Postbud, hvem det var, og han fortalte mig, at han hed Willie Marcus og var Ejer af den lille Butik."

Tobler saa spørgende hen paa Pierre Etrange, der nikkede og sagde: "Ja, det er ganske rigtigt. Willie Marcus ejer Butikken herinde ved Siden af. Jeg har altid haft det Indtryk, at det var en skikkelig, tilbageholden Mandsling, lidt ekscentrisk og løslig ganske vist. Jeg er da overbevist om, at han ikke har nogen som helst Forbindelse med den natlige Begivenhed."

"Kan være," svarede Tobler. "Walker, jeg maa lykønske Dem med Deres Opdagelse; den vil maaske blive af stor Betydning. Sig mig," fortsatte han og vendte sig til Direktøren, "hvor længe har han haft Forretning herinde?"

"I ca. 6 Maaneder," svarede Sherwood; "for han kom, boede der en Modehandlerinde, en Fru Meninga."

"Saa! Hvor kan det være, hun flyttede; gik Forretningen daarligt?" spurgte Opdageren.

"Afgjort nej," lod Svaret. "Hun havde sine Penge her i Banken, og af hendes Indskud kunde vi jo se, at hun sad godt i det. Nu er hun flyttet hen i Catalaine Street."

Detektiven fløjtede svagt. Disse Oplysninger havde givet ham en hel ny Tanke.

"Allan," sagde han, "jeg gaar nu hen til Fru Meninga og taler lidt med hende. De maa saa gaa ud paa Gaden og holde Øje med den lille Butik; jeg skal komme tilbage meget hurtigt."

De to Mænd forlod Banken, og da de var kommet ud paa Gaden, saa de en Mand, der var iført en falmet, blaa Frakke, lysegraa Bukser og en gammel Bulehat, komme ud af den lille Musikhandel. I Haanden bar han en Violinkasse. For en almindelig Beskuer kunde det ligne en gammel Mand, der havde været inde at købe en brugt Violin; men den Maade, hvorpaa han bar Kassen, vakte straks Detektivens Mistanke.

"Der er mere i den Kasse end en Violin," sagde han, "se hvor tung den ser ud til at være. Tag De og følg ubemærket efter Manden og se, hvor han bringer Kassen hen. Jeg vil saa gaa hen og telefonere til Jack og bede ham komme."

Allan Walker forsvandt ned ad Gaden, forfølgende den gamle med Violinkassen. Tobler gik over i en Kiosk og telefonerede til Jack, en ung Mand, der undertiden hjalp ham med forskellige Smaating, og i Løbet af faa Øjeblikke kom Jack halsende ned ad Gaden, kobberød i Hovedet af Løbeturen og henrykt over, at der nu igen frembød sig en Lejlighed til at hjælpe den berømte Opdager.

"Bliv her," sagde Tobler, "og hold nøje Udkig med den lille Butik derovre og læg nøje Mærke til, hvem der gaar ud og ind. Jeg kommer tilbage igen om et lille Øjeblik."

Jack's Øjne var fast hæftede paa Butiksdøren. Ingen kom ud, og ingen gik ind. Da han havde staaet der 10 Minutter, mærkede han, at nogen klappede ham paa Skulderen. Hurtigt vendte han sig om og opdagede en høj, slank Herre, iført Sportsdragt og med store Hornbriller. Paa Hovedet havde han en tærnet Sixpence og i Haanden en Tennisketcher. Langt sort, tjavset Haar faldt ham ned over Ørerne, og et sort Hage-skæg naaede ham næsten helt ned paa Brystet.

"Naa, Jack?" Den dybe Stemme var Toblers. "Hvad har du saa at fortælle?"

Jack betragtede ham med Mistænksomhed og Forundring.

„Er det virkelig Dem, Herre?“ udbrød han.

„Ja, vist er det mig,“ lod Svaret.

„Har du set noget?“

„Nej, intet,“ svarede Jack. „Hvad er der i Vejen. Er der noget mere, jeg kan hjælpe med?“

„Ikke lige nu, min Dreng,“ svarede den forklædte Opdager. Bliv staaende her og vent til Allan kommer. Jeg gaar lidt ind i Butikken.“

Han gik dristigt ind i Butikken. En lille klinger Klokke lod sig høre, da han aabnede Døren. Det var en lille snavset, mørk Butik. Bag Disken stod nogle høje Hylder, paa hvilke der laa spredt en Mængde Violiner, Banjoer og Guitarer.

Tobler havde god Tid til at tage Lokalet i Ojesyn, da det varede flere Minutter, inden Musikhandleren viste sig. Han havde imidlertid en Følelse af, at den gamle havde iagttaget ham hele Tiden gennem det lille Glasvindue i Døren, der førte ind til Bagværrelset. Han saa skarpt paa ham, da han bad om at faa en Violinstreng, en G Streng.

Det gav et helt Sæt i Opdageren, da han saa Manden tage Varen frem. Den lille Mand var kejthaandet!

Denne Opdagelse satte Detektiven i Forlegenhed. I Henhold til hans Teori var Tyven kejthaandet. Her stod han overfor Willie Marcus, den Person, som han havde Mistanke til, — og han var kejthaandet. Men ifølge Pierre Etranges Signalement var Tyven høj, Marcus var lille. Hvorledes kunde de to Ting forenes?

Tobler fik imidlertid ikke lang Tid til at spekulere i. Marcus syntes at have Hastværk med at blive af med ham. Han forlod Butikken og sagde i Forbifarten til Jack, at han skulde blive paa sin Post, hvorpaa han gik ind i Banken og fik Foretræde hos Direktøren, der selvfølgelig ikke strak kendte ham.

„Jeg har opdaget to meget interessante Ting,“ sagde Opdageren. Fru Meningo fortalte, at for 3 Maaneder siden kom Marcus til hende og tilbød hende to hundrede Pund, hvis hun vilde fraflytte Butikken og overlade den til ham. Ydermere skulde han skaffe hende et andet Lokale.

Han fortalte, at det var meget nødvendigt for ham at faa Butikken i Gaden her, da der boede saa mange Musikere i Omegnen. Fruen gik ind paa Tilbudet og har ikke haft Grund til at fortryde det. Men hvorfor var Marcus saa ivrig efter at faa netop det Lokale? Begivenheden i Banken i Nat giver sikkert Svaret. Klokken er nu halv elleve, og jeg synes, at vi har gjort rigtig gode Fremskridt. Hvis jeg ikke lager meget fejl, tror jeg, at Hertuginde af

Guildsley vil komme til at bære sit Diadem ved Hoffesten i Aften, og at det øvrige stjaalne vil ligge nede i Boksen igen i Eftermiddag.“

„De sætter nyt Mod i mig,“ sagde Sherwood glad og trykkede Detektivens Haand fast og hjerteligt. „Hvor vil De nu hen?“

„Ind i Marcus' Butk gennem Bagdøren,“ svarede Tobler og smilede. „Jeg vil imidlertid faa min unge Hjelper til at gaa ned i Butikken og holde Marcus derude, medens jeg undersøger det indre.“

Jack blev meget forbavset, da Tobler stak ham to Pundsnoter i Haanden og sagde til ham, at han skulde gaa ind i Butikken og købe en Violin, og at han skulde vælge og vrage saa længe, at han fik den gamle til at blive mindst tyve Minutter ude.

Han gik derpaa ind i Banken og naaede gennem Kælderdøren op i Gaarden. Saa sprang han over en temmelig høj Mur, der var mellem de to Naboejendomme, og gennem et aabenstaaende Vindue skaffede han sig Adgang til Huset.

Han kom først ind i et Soveværelse; derpaa befandt han sig i et større Lokale, der lignede et Værksted. Det var øjensynlig der, at Marcus lavede og reparerede Violiner og de andre Musikinstrumenter. Paa Gulvet opdagede han to Træpinde, der i den ene Ende endte med en flad Træplade. Dem kastede han over Muren ind i Bankens Gaard. Han gik nu videre ind gennem Værelserne og stod pludselig ude i en snæver Gang, hvorfra en lille Trappe førte ned i Mørket. Detektiven lyttede opmærksomt, inden han begyndte Nedstigningen.

Ude fra Butikken hørte han tydeligt to Stemmer. Det var Marcus og Jack, der sjakrede.

„Jeg kan ikke sige, at jeg just er begejstret for denne gamle Violin. Man tor jo næppe spænde Strengene,“ sagde Jack.

„Jeg forsikrer Dem, unge Mand,“ lod Marcus' Svar, „De risikerer intet. Og de ved vel nok, at jo ældre en Violin er, des smukkere er Tonerne i den. Prøv den engang!“

Detektiven klukkede indvendig, da han hørte nogle hvinende falske Toner skære gennem Lejligheden. Jack havde aldrig tidligere haft en Violin i Haanden.

Med en Revolver i den ene Haand begyndte Tobler Nedstigningen. Alt var kulsort, og han tændte sin stærkt lysende Lommelygte. Pludselig befandt han sig nede i Kælderen. Der var uendelig snavset, og alt muligt gammelt Skrammel laa hulter til bulter. I det fjerneste Hjørne af Kælderrummet saa Opdageren noget, der fik ham til at skælve af Henrykkelse. Kalken var her slaet væk, og Murstenene var fjernet, saa et Hul førte

Ima Spejderhorn

Kr. 18.00 & Kr. 20.00.

Største Udvalg i
Musikinstrumenter & Trommer.

William Farre,

Amagertorv 16. Telefon 6636.

ABSALON

DANSK FORSIKRING

W. BÄHNCKE & CO.

ASSURANCE

Alle Spejdere

lader sig fotografere af

Jespersen & Kyhlensø

Ateller for Portrætfotografi, Udefotografering: Smukke og bill. Tropser og Gruppebilleder. Billeder af Fester og Sammenkomster.

Østerbrogade 72

(Triangeln)

Telef. Øbro 1194 x.

Tobler's ægte Schweitzer Chocolate

Forlang Specialiteterne:

Toblerone, Nimrod og Toblerido

Spejdere!

Husk altid at forlange Sodavand, Citronvand og Limonader fra
Gl. Jernbanevej 42. Hovedstadens Mineralvandsfabrik.
 Telefon Central 8232 - Valby 1150 y.

Nordisk Brandforsikring

Grønningen 25

Telefon 5100

**Brand-, Tyveri-, Vand-
skade-, Husleje- og Drifts-
tabs-Forsikring**

SILKEHUSET

fh. I. R. Schjelderup's Eftf.
 Vimmelskiftet 39-41.

STORT UDVALG I

Herre Silke Bindselips.

- » » Sokker.
- » » Undertøj.
- » » Motor Scarfs.

Simonsen & Weels Eftf.
 Købmagergade 20. - København K.

Sygeplejerekvister.

:: Forbindstoffer. ::

Forbindingspakker.

:: Forbindkasser. ::

Wagners Baare.

Leverander til Spejderkorpset.

ind i Muren.

„Jeg har Ret,“ mumlede han stille.
 „Det stemmer overens med min Teori. Slingelen har lavet en Tunnel her fra Kælderen og ind til Banken.“

Han bukkede sig ned og krob paa alle fire frem gennem det fugtige, stinkende Hul. Da han havde kravlet et godt Stykke, mærkede han, at han ikke kunde komme videre. Han tændte Lommelygten og saa, at der var spærret. Marcus var begyndt at lukke Hullet til igen.

„Jeg skal videre,“ sagde Tobler til sig selv og begyndte at grave sig frem med Hænderne, den ene Haandfuld Jord efter den anden kastede han bagud. Han var fuldstændig overbevist om, at denne Tunnel førte ind til Banken. Hvis han kunde komme ud denne Vej, vilde det hele blive meget lettere for ham. Maaske var Jack allerede gaaet og Marcus var inde i Bagværelset igen, og Tobler var ikke meget begejstret ved Tanken om Opdagelse nu.

Saa optaget var han af at grave, at det undgik hans Opmærksomhed, at han ikke længere var alene, indtil en hoverende Stemme udbød: „Op med Hænderne, Mr. Tobler!“

Detektiven vendte sig brat om og stod Ansigt til Ansigt med Willie Marcus, der rettede en Revolver mod ham og betragtede ham med et sejrstolt Blik.

„Det var meget snedigt fundet paa,“ sagde han, „især hvis det havde virket lidt bedre. Den unge Mand opholdt mig ganske vist nogen Tid ude i Butikken, men derved har han hjulpet mig bedre end Dem, thi her er De fanget som en Rotte i en Fælde.“

Tobler saa kun alt for godt, at hans Plan var mislykkedes. Marcus havde straks kendt ham, da han havde taget Parykken og Skægget af, inden han begyndte at kravle ind gennem Hullet.

Mens Marcus stadig holdt ham i Skak med sin Revolver, tog han hans Vaaben og Lygte fra ham. Saa trak han noget Reb op fra Lommen og bandt hans Hænder og Fodder meget

stramt. Tobler gjorde et enkelt Forsøg paa at slippe bort, men dets Resultat var blot, at Revolveren pressedes haardt ind imod hans Tinding.

„Naa,“ sagde Forbryderen og gned sine Hænder, „nu vil De jo næppe saa snart igen blande Dem ind i Sager, der ikke vedkommer Dem. Nu forsvinder jeg med mit naturlige Udbylte, saa snart jeg har — — begravet Dem levende!“

Marcus begyndte at fjerne Afstivningsbjælkerne, og Jorden styrtede allerede ned omkring den ulykkelige Opdager.

„Nu gaar jeg tilbage til min Butik, og efterhaanden som jeg kommer frem, tager jeg Afstivningerne væk, saa Jorden fylder Gangen op. Der er to Alen klar Tunnel, som De kan ligge og do i, Mr. Tobler.“

„Skurk,“ udbød Detektiven, men Jorden var allerede styrtet ned, saa han ikke længere kunde se den lille Mand. Kun hørte han endnu svagt hans triumferende Latter. Han var nu fange i et ganske lille Rum, hvor det ikke vilde vare længe, inden al Ilten var opbrugt, hvilket vilde betyde en kvalfuld Død for ham.

Han stønnede af Anstrengelse, da han kæmpede som rasende for at løse sine Bånd. Han var en muskuløs Mand, hvem det mange Gange var lykkedes at frigøre sig i lignende Situationer. Men Marcus havde bundet Knuderne, saa der intet var at gøre. Hvert Minut, der gik, forekom ham en Evighed. Luften blev hedere og hedere og mere kulsyreholdig. Til sidst opgav han at slippe los og halv afmælgelig sank han bagover paa Gulvet. Det susede for hans Øren, en rød Taage flimrede for hans Øjne. Pludselig var det, som hørte han en Lyd. Men det var kun Indbildning, mente han. Saa lukkede han Øjnene og sank bevidstløs om.

Hans Sanser havde dog ikke sliplet ham et Puds, da han troede at høre en Lyd. Faa Øjeblikke efter at han var faldet om paa Gulvet, blev der gravet et Hul gennem den Jord, Marcus havde ladet falde, og i dette kom Allan Walker tilsyne, fulgt af

KONDITOR

HENNING KLENZ TORVEGADE 32 BYEN 3423
DE BEDSTE KAGER, CHOCOLADER OG DESSERTER
 BRINGER OVERALT I BYEN

Sprog- og Hand-
delsfag.

Program udle-
veres og sendes.
Telef. Byen 7005

SCHLOS RICH S

INSTITUT
RAADHUSPLADSEN 4

Korrespondent-
eksamen i
Engelsk, Fransk
og Tysk.
Telef. Byen 7005

Jack. Walker udstodte et fortvivlet Skrig, da han saa Detektivens livløse Legeme paa Gulvet. Han greb ham og slæbte ham ud gennem den opgravede Tunnel og ud i Kælderen, hvor de to Bankdirektorer stod og vog-

ikke længe, for vi fangede Marcus. Det gik saa op for os, at De var derinde, da den gamle, efterhanden som han krøb frem, pillede Afstiverne ned. Vi gravede os saa hurtigt igennem Jorden, — og ja, saa er der ikke me-

tede paa Marcus, der laa bundet paa Gulvet.

Da Tobler var kommet ud, varede det ikke længe, inden han kom til sig selv, og efter et Øjebliks Forløb kom han sig helt og spurgte Allan, hvorledes de havde baaret sig ad med at finde ham.

„Det var et rent Held,“ sagde Walker. „Efter at jeg havde fulgt den gamle Mand med Violinkassen til et Hus i Greek Street, gik jeg her tilbage igen: Jack stod herudenfor og fortalte, at De var inde i Butikken. Han mente, at der var noget galt fat. I det samme kom Bankdirektorerne ud paa Gaden, og efter en kort Raadslagsning med dem, enedes vi om, at det vist var bedre, at vi tog Sagen i vores Haand. Vi gik saa ind i Butikken og fandt hurtigt ned i Kælderen. Da vi var kommet derned, saa vi et Lys inde i Tunellen. Mr. Sherwood havde en Revolver, og det varede

re at fortælle.

Slutningen af Historien kan hurtigt fortælles. Da de kom op i Butikken, underkastede de den et nøje Gennemsyn og fandt en stor Mængde af de stjaalne Penge og Værdigensstande; dog var Hertuginde's Diadem der ikke.

Detektiven sendte saa Bud til Politistationen og bad dem undersøge det Hus i Greek Street, hvor Allan Walker havde set den gamle Mand gaa ind med Violinkassen. En Razzia gennem Huset gav til Resultat, at Diademet blev fundet tillige med en Mængde andre Genstande, stjaallet andre Steder. Tre Mænd, der alle horte til Marcus' Bande, blev taget med tilbage til Stationen.

Da alt det stjaalne var lagt ned i Bankens Pengeskab igen, gik Tobler, Allan og Jack ned i Marcus' Kælder og graavede sig videre frem gennem

Erik Eriksen & Co.

Carl Johans Gade 3, Kbhvn. Ø.
Telegr.-Adr.: Sporterliksen. - Tlf. Øbro 5558.

Fører alle Artikler til:

Boksnings, Cricket, Fodbold, Fri Idræt,
Gymnastik, Hockey, Tennis.

SPEJDER { Sweaters.
Trøjer.
Benklæder.
Strømper.

A/s Grøn & Witzke,

Kongens Nytorv 6,

ASSURANCE-KONTORER

Tegner alle Arter af Forsikring.

Worning & Petersens Xeroform Sæbe

Dette Varemærke!

I Lejr og paa Tur bruger jeg **Kløver Byggryn** som kua faas i Pakker. — En Del .K. B. og 3½, 4 Delo koldt Vand eller Mælk sættes over Baal med lidt Salt under tæt Laag. Der røres i Grøden umiddelbart før og efter at den er kommen i Kog. Efter 2 Minutters Kogning tages den af og Grøden bliver slaaende med tæt Laag i 5 à 10 Minutter for at buldne yderligere ud.

Kløver Byggryn slimer ikke, smager fortræffeligt og er meget nærende og styrkende

SKOLEBØGER

Nye og brugte.

Einar Harek - Boghandel.

Fiolstræde 33. — Telefon 9148.

Leverandør til: Fo'brugsforeningen for Embeds- og Bestillingsmænd samt Læger.

**Foreningen til Indkøb af
Boldspilrekvisiter**

MIKKELBRYGGERSGADE 18
TELEBYEN 1646
TELEGRADRI, BOLDSPILKØB

SKOTSKE FODBOLDE, FODBOLDSTØVLER,
KLUBDRAGTER, BENSKINNER, NET otc.
ALF KUN I FØRST KLASSES REGLEMENTERDE KVALITETER

OVERSKUDET ANVENDES TIL BOLDSPORTS FREMME

N. THORSØE-OLSEN
BOGTRYKKERI

LEVERANDØR TIL
BILLIGSTE KILDE

Københavns Div.
for Tryksager

I Lejr — paa Tur
overalt

Gyldenhamar
Havregryn

Hovedoplæg hos:
A. M. WESTERGAARD
St. Kongensgade 75

Alt i **Maskin-** udføres
afskrivning

Gunnar Thomassen
Sct. Hans Torv 3 . København N
Tlf.: Nora 1308 **RABAT**

Armbaandsuhre
for Spejdere — i Sølv- og
Gulddouble — til billige Priser
Rabatbetaling indrømmes
Københavns Uhrlager
♦ Gøtthedsvej 163 ♦
♦ Tlf.: Byen 4809 ♦

ACADEMIET FOR SPROG OG HANDELSFAG

(C. Dindler Hinsen & Ejnar Larsen)
Peder Skramsgade 24 København Telefon Byen 3195
Tolsløser-, Korrespondent-, og alm. Sprog-Kursus i alle Sprog
Stenografi, Maskinskrivning, Bøgholderi og Regnskabsvæsen.
Anerkendte Faglærere, — **Oversættelser** — Forlæng Program.

Tunellen. Tilsidst kom de til et lille Rum med Cementvægge, som laa lige neden under en Trappe. De skubbede med forenede Anstrengelser et af Trinene væk, og da de kravlede ud igennem Hullet, befandt de sig i Bankens Bokshvælvning.

Om Aftenen var de tre Mænd inviteret til Middag hos Direktor Sherwood.

„Nu forstaar jeg det hele,“ sagde Francis Tobler. „Marcus lejede Butikken, og i den Tid han har boet der, har han gravet Tunellen fra sin Kælder og helt ind under Banken, og ved at flytte et af Trappetrinene skaffede han sig Adgang til Hvælvingen. Da han saa skulde udføre Kuppet, fik han sine Hjælpere til at aflede Betjentens Opmærksomhed fra Banken ved at knuse en Rude. Lige inden for Døren efterlod han et Par gamle Støvler. Det var bare et Fif, kun for at faa os til at tro, at Tyven var kommet ind gennem Hovedindgangen, mens han jo altsaa skaffede sig Adgang gennem Tunellen. Da han saa havde udført Røveriet, kloroformerede han Dem, for at De ikke skulde se, hvilken Vej han gik ud. Jeg maa sige, Marcus var haaret sig ret snedigt ad. Det eneste, jeg havde

at gaa ud fra, var, at Tyven var kejthaaudet, var jeg næsten paa det rene med, at han var Tyven. Dog kunde jeg ikke bringe de to Ting til at harmonere, at Roveren efter deres Beskrivelse var høj, mens Marcus dog er lille. Kan de huske, at jeg fandt nogle Indsnit i Hælene paa de gamle Støvler. Disse er lavet til at anbringe et Par snildt konstruerede Stykker i. Her er de. Jeg fandt dem i hans Værksted og kastede dem over Murens ind i Bankens Gaard. Det var et andet Trick. Han vilde aflede Mistanken fra sig selv. Havde jeg ikke haft mine to udmærkede Hjælpere, var han sluppet bort med Kosterne, og jeg havde været en død Mand.“

„Jeg ved ikke, hvorledes jeg skal takke Dem,“ sagde Sherwood. „Intet Menneske aner, hvad her er sket. Klokken tre blev Hertugdødens Diadem afhentet. De og Deres Assistent er Skyld i, at det hele er reddet. Hvad Spørgsmaalet om Betalingen angaar —“

„Det kan vi snakke om senere,“ sagde Tobler; „nu er vi trætte oven paa Dagens Anstrengelser, saa jeg haaber, De undskylder, at vi trækker os tilbage.“ — — —

ALTMULIGTMANDSOPGAVE

Hvad kan man lave af et Stykke Staaltraad med Maximumslængde 2 m, fri Tykkelse og frit Valg med Hensyn til dets Beskaffenhed?

Det indsendte maa helst være ledsaget af Forklaring, eventuelt Skitser.

Staaltraaden maa gerne anvendes i Forbindelse med andre Ting, der kan findes alle Steder.

Præmien er 10 Kr.

Løsningen sendes til Spejderkorpsets Kontor, Nørregade 15.

Fristen udløber 1. Marts.

Telefon 5296 - Fri Notering. **Kager, Is,** Telefon 5297 - Fri Notering

Marcipan, AUX PETIT FOURS confitures.
Østerbrogade 52. Udfor Sortedamsdøsserierne.

Varerne udbiøges selvfølgelig overalt. **Det bedste!** Forretningen har Ingen Filialer.

FRA DIVISIONERNE

SOMMERLEJRE

Desværre tillader Pladsen ikke at fortsætte med de lange Sommerlejrberetninger — vi griber ned i Dyngen og henter enkelte Ting frem;

1. ØSTERBRO TROP

Freitag d. 23. December afholdt 4 Ptr. af 1. Østerbro Trop en meget vellykket og stærkt besøgt Aftenunderholdning for Beboerne i „Alderstrøst“ de optrædende var dels Spejdere, dels andre, der har mere eller mindre Tilknytning til Troppen.

RØDBY SPEJDERNE

havde fundet sig en pragtfuld Plet ved Vindeholme, hvor store Skove gaar lige ud til Østersøen.

„Vi frøs frygteligt den første Nat,“ skriver de. „Men tro ikke at nogen gav sig.“

Syntes dog, jeg hørte noget ligesom „undertrykt Graad“ fra det lille Telt. — Var det da saa underligt? For første Gang borte fra sin bløde Seng og Mors kærlige Pleje. Kulden og Klamheden generer. Op før Solen og i Vandet, og hvem er vant til Havregød og Rugbrød til Morgenmad? — Naa — men jeg saa ogsaa Taarer paa Kindene den sidste Aften, den Aften, da Bankraadet fra Aakskov var hos os, da vi fik Lagkage af en ubekendt, og da vi havde det mægtige Lejrbaal. —

— Mon vi nogensinds glemmer vor første Lejrtur? Der er nok at erindre!

Og saa følger Dagenes festlige og herlige Minder — — —

1. THISTED TROP

havde „en rigtig Herrelejr“ ved Svinkløv — med Solskin og godt Humør. . . „Det eneste der bekymrede os, var den Hurtighed, med hvilken Dagene løb, men vi blev dog alle Mulatter inden vi naaede hjem.“

BJØRNETROPPE

fra Rønne slog Lejr ved Hammerhus — og gennemstrejfedes de følgende Dage den skønne Omegn, mens

1. BRYGGE TROP

med et Hold paa 22 Spejdere slog sig ned ved Maglehøj — et af de smukkeste Sieder paa Sjælland. Ogsaa her gik Dagene alt, alt for hurtigt — med Lejr-

arbejde, Øvelser, Lejrbaal o. s. v., o. s. v.

Ja — vi kunde saamænd blive ved — — men alt maa jo have en Ende.

Derfor slutter vi nu Mindebogen fra Sommeren 1921.

ØBRO KOLONNE

Den 1. Juni overtog Pmlojtn. Jessen paa Spejderchefens Oplæring Stillingen som Chef for Kolonnen.

— Vor gamle Fører Ingeniør Ersbæk er udnævnt til Æreschef for Kolonnen.

— Vi lægger i Øjeblikket Vægt paa at bringe Troppenes indre Forhold — Uddannelse — Organisation og Administration — i en saadan Orden, at de alle kan karakteriseres som 1. Klasses Troppe og har i den Anledning udskrevet en aarlig løbende Konkurrence mellem Troppene, der tager Sigte paa disse 3 Ting. 3 Troppe staar nu husvilde grundet paa Nærværelsesarbejde i Frederiks Hospital, men haaber at lide nye. Roverspørgsmaalet er brændende, men kan snarest venet løst ved Ansættelsen af en Roverløber. — En Dag i Slutningen af Juni fik vi Anmodning om at huse 8 svenske Spejdere nogle Dage. De skulde have Besked samme Dag i Stockholm. Det fik de. Da de kom, var de 13, men i Løbet af en Time var der fra Forældrene indløbet over 30 Tilbud om at huse dem. Saavel Gæster som Værter, ved vi, har være tilfredse med Besøget.

2. Øbros Fører har som et Led i de skandinaviske Spejdervandringer været paa Cykeltur op gennem Sverige til Stockholm og Dalarna, høft en herlig Tur og overalt truffet Gæstfrihed. —

SPEJDERKOMEDIE

Thingsteds Spejdere (3 By) opførte forleden en meget morsom og vellykket Revy, bygget over Oplevelser fra Københavns-Turneringen. Det vrimlede med haarrejsende Brandere og kvikke Viser og overraskende Paahit — og det stærke Bilfald, der lød, da Tæppet faldt, var ærligt forjort. Til Slut kun dette: Vil I høre Spejdere synge, saa ud til 3 By — de kan!

FRA LOTTERIET

Ved den store Lotterikampagne kom 3. Vesterbro-troppen (O. Madsen) ind som Nr. 1 blandt Københavnerne.

EN HILSEN

VED den i Malines (Belgien) stedfundne Aarskongres bad Spejderchefen, Mr. Jean Corbisier, mig paa detilstedeværende ca. 150 Føreres Vegne bringe Danmarks Spejdere en hjertelig, kammeratlig Hilsen med Tak for al den varme Sympathi, som i de tunge Ulykkens Dage var vist hans Land og i Særdeleshed de belgiske Spejdere. Kardinal Mercier har bedt mig bringe den katolske Division hans Hilsen og Velsignelse.

Bonde.

EKSEMPEL TIL EFTERFØLGELSE

I Københavns Amts Division har man begyndt noget mægtigt godt: en Spejderforening. Saa godt som alle Divisionens Spejdere samles hver 14. Dag til et Indendørs-møde til Foredrag, Lysbilleder, Oplæsning, Sang o. lign. Ved de Møder, der allerede har været afholdt, har det vist sig at Foreningen er yderst levedygtig og vellykket. Spejderne venter sig med god Grund meget af denne nye Arbejdsgren.

Praktisk

og let
medførlige
Apparater
for Spejdere
Kodaks
etc.
faas bedst hos

ENNA

Vimmelskaffet 47.

Forlang Prisliste.

Films fremkaldes og kopieres.

ET UHØRT TILBUD!

John Lewis:

LEJRLIV

Instruktionsbog om Planlægelse og Ledelse af Lejre.
En gammel Spejders Erfaringer. Gode Anvisninger og
Raad. Hefte er gennemillustreret. Bør ejes af enhver
Patruljefører.

Pris Kr. 0,60.

SPEJDERPOSTKORT

Flere forskellige Slags pr. Stk. 5 Øre.
12 Stk. 50 Øre.

Ovenstaaende sendes pr. Post naar Betalingen + 15 Øre til Porto indsendes i Frimærker til

Det danske Spejderkorps' Kontor, Nørregade 15, Kbhvn. K.

NORDISK SPEJDESPORT

3. AARGANG

Et lille Oplag af denne Aargang sælges for at skaffe
Nordisk Spejdersport udbredt til saa mange som mulig
for Kr. 2.00 for hele Aargangen (10 Hefter). Aargangen
indeholder bl. a. udmærkede Artikler af Spejderchefen
og forskellige Førere, Anvisninger og Eksempler paa
Terrænlege, Sagaspil, Eventyrspil, Teltfabrikation
m. m.

Raadsmedlemmer, Forældre og andre interesserede,
der ikke allerede har denne Aargang bør benytte sig af
dette billige Tilbud.

*Til Tændernes Morgenparade
Børstes der med
Colgate Tandpasta*

14 Exemplarer
af „Vor Ungdom“ for
Kr. 1.40.

For at skaffe Troppene godt Agitationsmateriale og for at skaffe nye Spejdere billig Adgang til at erhverve gamle Numre af „Vor Ungdom“ har Ekspeditionen besluttet at realisere nogle af de Numre, hvoraf Oplaget er størst, til ovennævnte billige Pris.

Vi har derfor pakket 14 næsten alle forskellige gamle Numre i en Pakke, og sender en saadan Pakke portofrit til enhver, der indsender Kr. 1,40 i Frimærker til „Vor Ungdom's Ekspedition, Nørregade 15.

Dette er et virkelig godt Tilbud, som vi anbefaler alle at benytte sig af navnlig da Troppene let ved Fester, Basarer o. lign. kan sælge de enkelte Numre med Fortjeneste. Særlig hvis man ved Tropsfester lader trykke et lille Program og klæber indeni et Nummer af „Vor Ungdom“, vil et saadant Nummer nemt kunne afsættes for 30-35 Øre.

Ekspeditionen har ogsaa nogle faa hele Aargange af IV Aargang til Salg for Kr. 6,00 pr. Aargang; og V Aargang → Januar Kvarter for Kr. 5,00.

Enkelte Numre af alle Aargange kan endnu faas enkeltvis á 50 Øre pr. Nummer.

**MAGASIN FOR
HERRE & DRENGE KLÆDER**

Sorte Drenge
Regn-Frakker fra
Kr. 16.50

Knæbenklæder fra
Kr. 9.50

Wichlers
og
Strømper

Netterstrøm

Vesferbrogade 17

BESTILLINGSSSEDDEL

»DET DANSKE SPEJDERKORP«s Kontor,
Nørregade 15, Kbhvn. K., bedes sende mig:

..... Stk. John Lewis: »Lejrliv« à Kr. 0,60
..... Stk. »Nordisk Spejdersport« 3. Aarg. à Kr. 2,00
..... Stk. Postkort à

Beløbet Kr. + 15 Ø. til Porto medf. i Frim.

Navn

Adresse

Byens Navn

BESTILLINGSSSEDDEL

»VOR UNGDOM«s Expedition, Nørregade
15, bedes sende mig:

..... Stk. Pakker „Vor Ungdom“ à Kr. 1,40
..... Stk. Aarg. „Vor Ungdom“ à
..... Stk. enkelte Nr. „Vor Ungdom“ à 50 Øre.

Beløbet Kr. følger vedlagt i Frimærker.

Navn

Adresse

Byens Navn

KØRTIL VERDENS ENDE
PAA

VIDUNDERLIG
LEVENDE

SCHÖNNING & ARVÈS
CYKLEDÆK
og SLANGER

KNAGENDE
STÆRKE

ADLER
CYCLE A/S

København K. - Sotorvet 1-3.

Cycler, Dæk, Slanger, Tilbehør.

Acaphoner - Plader - Talemak-
skiner til Privat- og Lejrbrug.

Medlemmer af Spejder-
korpset indrømmes **Rabat.**

Paa Grund af Nedlæggelse af Troppen sæl-
ges dens Ejendele bestaaende af 1 nyt 10-Mands-
telt, 1 ny og 1 ældre Patruljestander, 1 tom og
1 monteret Kantinekasse og en stor Gryde.

Nærmere ved Henvendelse til

Osvald Sørensen

adr. A. Sørensen
Tranebjerg
Samsø

50 Par

nyforsaaede, engelske Soldaterstøvler
som har været med i Skyttegravene
sælges billigt fra Raadhusstræde 17,¹
til højre mellem 10—5.

SPEJDERKORPSETS DEPOT

STUDIESTRÆDE 30 KØBENHAVN K.

TELEFON 3186 - 11233 ■ TLGR.-ADR.: SCOUTING

Spejderbluser	alm.	uldne
Nr. 4 (10 Aar)	8,00	11,00
— 3 (11-12 Aar)	9,00	12,50
— II (13 Aar)	10,00	13,50
— I (14-15 Aar)	11,00	14,50
— X (Voks.Stør.)	12,00	15,00
Spejderbenklæder	uldne	10,00
—	Lærred	5,50-6

REGNFRAKKER (vandtætte)

9 Aar	19,00
12 -	20,00
14 -	21,00
16 -	22,00

Voksne Størrelser 26—30

VINDJAKKER

9 Aar	18,00
12 -	20,00
14 -	21,00
16 -	22,00

Voksne Størrelser 23—25

Hammondbenklæder

12 Aar	17,50
14 -	20,00
16 -	21,50
Voksne Størrelser	22,50-24,00

Sweaters blaa, heluldne

til Ulveunger 10,00—11,00

Sweaters hvide, engelske

10,00 - 12,00 - 14,00 - 17,00

Signalhorn 17,00

Trommer 19,00, 28,00

Trommefløjter 4,50

Tropstandere 25,00

Spyd til Patruljestandere 6,50

— - Tropstandere 20,00

Hatte alm.	9,50
— Fører	11,50
— amerikanske	16,00
Tørklæder (lev. i 10 Farv.)	1,85
Bælter	3,50
Førerbælter	9,50
Knive	1,00
— (6 Dele)	2,00
Fløjter	1,00, 1,50
Strømper	4,00, 5,50
Økser (med Foderal)	7,50
Spader	10,00
Rygsække	7,50
Spisebestik	1,50, 3,00
Tallerkner	0,90
Bægre (1/2 Liter)	1,00
Redningsreb (10 Meter)	3,50

SPORTS-ARTIKLER

FODBOLDE engelske (komplette)

15,00 - 16,00 - 18,00 - 22,00 - 23,00 - 25,00 - 28,00

FODBOLDSTØVLER engelske

18,00 - 20,00 - 22,00 - 24,00 - 25,00 - 27,00

BENSKINNER

3,00 - 3,50

FODBOLDPUMPER

6,00

MAALMANDSHANDSKER

12,00

BOKSEHANDSKER engelske (Prima Skind og Stopning)
10,00 - 12,50 - 14,50 - 18,00 - 26,00

ALT I LEJRUDRUSTNING

Officiel Meddelelse!

Da nogen muligt har faaet den Opfattelse, at Depotet er flyttet, henledes Opmerksomheden paa, at dette er en Misforstaaelse.

*Det eneste af Spejderkorpset autoriserede Depot er stadig:
30, Studiestræde 30.*

Førere og Spejdere erindres om, at Ordres paa Emblemer og Duelighedstegn skal være allesterede af Tropføreren. J. Ulrick